

Univerzita Karlova v Praze

Husitská teologická fakulta

Diplomová práce

Or Hachochma
Kabala podle učení rabi Jehudy Ašlaga

Kabbalah according to the teaching of Rabbi Yehuda Ashlag

Vedoucí práce:

ThDr. Markéta Holubová, Th.D.

Autor:

Michael Nosek

2009

Poděkování

Na tomto místě bych chtěl poděkovat několika osobám, bez nichž by tato práce nemohla nikdy vzniknout. Dr. Markétě Holubové za trpělivé vedení práce a především za pomoc hlouběji pochopit skutečnosti, jimiž se práce zabývá, svým rodičům a manželce za podporu a trpělivost.

Zvláštní poděkování za podporu patří Dr. Heleně Krejčové, vedoucí Centra pro dokumentaci majetkových převodů kulturních statků obětí II. světové války.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto magisterskou práci s názvem Kabala podle učení rabi Jehudy Ašlaga napsal samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů.

V Praze dne:

Anotace

Tato diplomová práce by chtěla přispět k rozšíření informací o svatém učení kabaly v českém jazykovém prostředí a pomoci všem, kteří se snaží bádát v této oblasti judaismu. Předmětem práce je učení kabaly z pohledu velkého kabalisty 20. století rabi Jehudy Leiba Haleviho Ašlaga, který je podle komentáře Sulam „Žebřík“ ke knize Zohar známý jako Baal Hasulam „Majitel žebříku“. Budou v ní stručně uvedeny základní principy Ašlagova učení, které vychází z kabalistického systému rabi Jicchaka Lurii Aškenazy, známého pod jménem svatý Ari, překlad a výklad vybraných oddílů z knihy rabi Ašlaga Úvod do kabaly (hebr. *Pticha le-chochmat ha-kabala*).

The diploma thesis intends to contribute to spreading information about the holy teaching of Kabbalah in Czech language speaking environment and to help all who try to search in this area of judaism. Its subject is the teaching of the great 20th Century kabbalist Yehuda Leib Ashlag, who, for his Sulam (The Ladder) commentary on the book of Zohar, is known as „The owner of the Ladder“ (Baal Hasulam). The fundamentals of Ashlag's teaching, which arises from the kabbalistic system of Rabbi Isaac Luria Ashkenazi who is known as holy Ari, will be briefly presented, as well as a translation and an explanation of selected chapters from Rabbi Ashlag's book Introduction to Kabbalah (hebr. *Pticha le-chochmat ha-kabala*).

Klíčová slova

Rabi Jehuda Ašlag, rabi Baruch Ašlag, rabi Jicchak Lurija, rav Michael Laitman, náprava duše (hebr. *tikun ha-nefeš*), sjednocení (hebr. *dvekut*), sefirot, horní světy (hebr. *olamot ha-eljonim*), podobat se Stvořiteli, chtění přijímat (hebr. *racon lekabel*), chtění dávat (hebr. *racon lehašpija*), Horní Síla (hebr. *koach eljon*), vtělení (hebr. *gilgulim*), Abraham, Mojžiš, rabi Šimon bar Jochaj, pět světů - Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira, Asija, bariéra (hebr. *machsom*), Nekonečno (hebr. *Ejn sof*), bod v srdci (hebr. *nekuda še-ba-lev*), světlo *naranchaj*, Koruna, Moudrost, Porozumění, Malá Tvář, Království, příval (hebr. *šefa*), stvoření něčeho z ničeho (hebr. *ješ me-ajin*), stvoření něčeho z něčeho (hebr. *ješ me-ješ*), příkazy (hebr. *micvot*), Tóra, stažení (omezení) (hebr. *cimcum*), tváře (hebr. *parcufim*)

Rabbi Yehuda Ashlag, Rabbi Baruch Ashlag, Rabbi Isaac Luria, Rav Michael Laitman, restoration of the soul, unification, sefirot, Upper Worlds, to emulate Creator, desire to receive, bestowal to others, Upper Power, reincarnation, Abraham, Moses, Rabbi Simeon bar Yohai, five worlds – Adam Kadmon, Azilut, Beriah, Yezirah, Asiyyah, barrier, Infiniti, point in heart, Light of naranchaj, Keter, Wisdom, Inteligence, the Short-faced one, Kingdom, abundance, creation out of nothing, commandments, Torah, contraction, faces

Obsah

1. Úvod	8
2. Vztah mezi učením rabi Jicchaka Luriji a rabi Jehudy Ašlaga	9
3. Základní body důležité pro pochopení systému rabi Jehudy Ašlaga.....	11
3.1. Předmět kabaly.....	11
3.2. Dějiny lidstva podle kabaly rabi Jehudy Ašlaga.....	12
3.3. Definice kabaly.....	15
3.4. Kabala a vnímání reality.....	17
3.5. Cíl kabaly.....	18
4. Překlad vybraných částí knihy Úvod do kabaly hebr. Pticha le-chochmat ha-kabala a jejich výklad podle rav Michaela Laitmana.....	19
4.1. Předmluva k Úvodu do kabaly.....	19
4.2. Text předmluvy k Úvodu do kabaly.....	19
4.3. Výklad předmluvy k Úvodu do kabaly podle rav Michaela Laitmana.....	26
4.4. Překlad části textu Úvodu do kabaly.....	44
4.5. Výklad podle rav Michaela Laitmana.....	52
5. Dodatky.....	66
5.1. Omezení hebr. cimcum se vztahuje jen na úmysl hebr. kavana.....	66
5.2. Metoda studiakabaly.....	67
6. Závěr.....	68

Seznam použitých zkratek

Označení biblických knih odpovídá zkratkám užitým v Českém ekumenickém překladu Bible.

Pro odkazy na traktáty Mišny, Talmudu, jakož i midraše a Sefer Zohar je použito zkratek mezinárodně zavedených – obvyklých v judaistické literatuře vědecké a tradiční (tyto jsou uveřejněny například v publikaci Newman, J., Sivan, G. Judaismus od A do Z. Slovník termínů a pojmů. Praha : Sefer, 1992. ISBN 80-900895-3-4.).

Další zkratky:

Abija	– Acilut, Berija, Jecira, Asija
A'K	– Adam Kadmon
atd.	– a tak dále
Bija	– Berija, Jecira, Asija
č.	– číslo
dosl.	– doslova
ed.	– editors
hebr.	– hebrejsky
Chagat	– Chesed, Gevura, Tif'eret
ch.; chap.	– chapter
Chub	– Chochma, Bina
kab.	– kabala
Kachabtum	– Keter, Chochma, Bina, Tif'eret, Malchut
kap.	– kapitola
naranchaj	– nefesh, ruach, nešama, chaja, jechida
Nehi	– Necach, Hod, Jesod
pozn.	– poznámka
s.	– strana
srov.	– srovnej
r.	– rabi
tj.	– to je; to jest
Tum	– Tif'eret, Malchut
tzn.	– to znamená
tzv.	– takzvaný
vol.	– volume
vyd.	– vydání

Zkratky citované literatury:

EEJ – Roth, C., Wigoder, G.(ed.). Encyclopaedia Judaica. Jerusalem : Keter, 1996.

1. Úvod

Kabala je prastaré učení, které bylo po dlouhou dobu utajované a rozvíjené pouze v uzavřených skupinách pod vedením osob (kabalistů), které dosáhly vysokého duchovního stupně. Existuje mnoho kabalistických směrů, ale v zásadě se dá kabala rozdělit na dva hlavní systémy, kabalu kordoverijánskou a kabalu lurijánskou. U zrodu těchto systémů stojí dva velcí kabalisté 16. století rabi Moše Kordovero a rabi Jicchak Lurija (svatý Ari).

Kabalistické texty jsou psány zvláštním jazykem, který se nazývá „jazyk větví“¹ (hebr. *sfat anafim*), jehož pomocí popisují kabalisté procesy probíhající v duchovních světech. Pro člověka dnešní doby jsou kabalistické spisy jen těžko srozumitelné, protože neovládá kabalistický jazyk a chybí mu klíč k jeho porozumění. Nepochopení jazyku kabalistů často vede ke špatné interpretaci kabalistických textů. K přílišné materializaci při výkladu kabalistických termínů a tím k nepochopení cíle, ke kterému nás má kabala přivést.

Tato práce chce vyložit základní principy lurijánské kabaly a objasnit její nejdůležitější termíny z pohledu rabi Jehudy Ašlaga², který byl pokračovatelem a vykladačem rabi Jicchaka Luriji a tak přispět k zpřístupnění kabaly a jejího jazyka. Protože chce být příručkou praktické kabaly a pomoci všem, kteří chtějí použít svatou kabalu ke zdokonalení své duše je psána s tímto cílem. Tudiž se nezabývá hodnocením popisovaných procesů a historickým vývojem kabaly, používá kabalistickou terminologii a záměrně se vyhýbá používání termínů z psychologie a jiných vědních oborů, jež se obvykle objevují v pracích hovořících o kabale. Nesnaží se srovnávat kabalu s podobnými fenomény. Je psána v duchu tradičního přístupu, jako popis velikosti Stvořitele a Jeho činů, s absolutním respektem k rabínským autoritám, které nám tuto oblast chtějí zpřístupnit.

Je rozdělena na tři části. První část stručně vysvětluje souvislost učení rabi Jehudy Ašlaga s učením rabi Jicchaka Luriji a jakým způsobem, a ve kterých bodech rabi Jehuda Ašlag na rabi Jicchaka Luriju navazuje.

¹ Jazyk větví (www.kabbalah, info, české stránky mezinárodní akademie kabaly, vyučovací hodina č.5) – hebrejsky *sfat anafim* vychází z předpokladu, že v nižším světě (tj. našem světě) neexistuje nic, co by nemělo původ ve světě Vyšším a nepramenilo z něj. Kořen, který se nachází ve Vyšším světě způsobuje, že odpovídající větve ve světě nižším má jeho formu a vlastnosti. Na základě tohoto vztahu vytvořili kabalisté slovní zásobu, která používá názvy nižších větví, přesně definované v našem světě k popisu procesů ve světech duchovních. Z tohoto důvodu kabalisté často používají taková slova jako např. políbek, pohlavní spojení, objetí, porod apod..

² Práce se opírá o posloupnost učení čtyř velkých osobností kabaly: rabi Jicchaka Luriji (svatého Ariho) zakladatele učení o nápravě duše, rabi Jehudy Ašlaga, rabi Barucha Ašlaga a rav Michaela Laitmana; z podstatné části je založena na komentářích rav Michaela Laitmana jak je uvedeno v textu.

Druhá část se zabývá základními body důležitými pro pochopení tohoto kabalistického systému (definicí, předmětem, cílem kabaly a historií světa podle kabaly).

Třetí část tvoří překlad vybraných textů z knihy rabi Jehudy Ašlaga „Úvod do kabaly“ (hebr. *Pticha le-chochmat ha-kabala*), ve kterých jsou popsány tři první principy kabaly a jejich výklad podle rav Michaela Laitmana, žáka syna rabi Jehudy Ašlaga, rabi Baruch Ašlaga a v současné době vedoucího mezinárodního kabalistického centra „Bnej Baruch“ v Izraeli.

Protože k tomuto tématu je velmi obtížné si obstarat literaturu v tištěné podobě, je většina textu práce, včetně části poznámkového aparátu a obrazový materiál, kromě překladu části knihy „Úvod do kabaly“ (*Pticha le-chochmat ha-kabala*) založen na přednáškách rav Michaela Laitmana a materiálu přístupného na internetových stránkách mezinárodního kabalistického centra „Bnej Baruch“ (www.kab.tv).

Hebrejské termíny jsou přepisovány foneticky. Jména biblických postav zmíněná v textu odpovídají ekumenickému překladu Bible vydané v roce 1991.

2. Vztah mezi učením rabi Jicchaka Luriji a učením rabi Jehudy Ašlaga

Rabi Jicchak Lurija žil v době, která přinesla židovskému národu několik zcela zásadních změn. Vyhnání ze Španělska způsobilo u značné části židovstva zmatek a silná mesiášská očekávání. V této těžké době rabi Jicchak Lurija zakládá nový kabalistický systém, který ovlivňuje židovské myšlení až do současnosti.

Rabi Jicchak Lurija je z pohledu kabalistického učení, kterým se tato práce zabývá, představitelem konce vyhnanství (hebr. *sof ha-galut*) a je nazýván „Mesiáš syn Josefův“ (hebr. *mašiach ben josef*). Jeho učení se snaží ukázat cestu k novému stavu, tzv. nápravě³ duše (hebr. *tikun ha-nefeš*) a jejím prostřednictvím přivést do napraveného stavu celý svět. Jeden každý člověk má učinit vnitřní nápravu do té míry, až vystoupí nad tento svět a bude pociťovat sjednocení se všezahrnující silou, která se nazývá Stvořitel. Vzhledem k tomuto prvku začíná kabala pomalu vystupovat ze skrytosti a začíná se otevírat pro každého, kdo se o její studium zajímá.

³ Náprava – hebrejsky *tikun* je nápravou našeho vztahu ke Stvořiteli, změna úmyslu získávat pouze pro sebe na úmysl získávat s úmyslem dávání, protože člověk je v hierarchii stvoření na nejvyšším stupni, skrze jeho nápravu bude obnovena harmonie na celém světě, proto je náprava duše podle kabaly klíčem k řešení všech problémů, které postihují lidstvo.

To byl zřejmě hlavní cíl rabi Jicchaka Luriji, zpřístupnit kabalou pro celé lidstvo. (vyjádřeno kabalistickým jazykem – když došel vývoj lidstva až k sefíře Jesod, přichází svatý Ari jako představitel Jesodu. Aspekt Jesodu je aspektem nápravy, protože Malchut desátou sefiru napravit nemůžeme; Ariho systém je tedy základem nápravy, kterou svět teď musí uskutečnit).

Především na tyto dva základní body Ariho nauky, tj. na nápravu duše a v souvislosti s tím na nutnost rozšíření kabaly, navazuje ve 20. století rabi Jehuda Ašlag.

Rabi Jehuda Ašlag (1886–1955)⁴ se narodil ve Varšavě, studoval na chasidských školách. Byl žákem Šaloma Rabinowicze z Kalušinu a jeho syna Jehošuy Ašera z Porisova. Měl také učitele kabaly, jehož jméno, jak říkal, nemohl prozradit. V roce 1920 emigroval do Palestiny a usadil se ve starém městě v Jeruzalémě, založil ješivu Bet Ulpena le-Rabbanim kde vyučoval halachu a kabalou. V roce 1946 odešel do Tel Avivu. Mezi jeho spisy patří Panim Me'erot a Panim Masbirot (1927–1930), dvojitý komentář ke knize Ec Chajim od Chajima Vitala; Talmud Eser Sefirot (1955–1967) o kabalistickém učení rabi Jicchaka Luriji, šest svazků, které byly publikovány v roce 1968; Ha-Sullam („Žebřík“ 1945–1960) komentář k celému Zoharu a Novému Zoharu (zahrnuje téměř kompletní hebrejský překlad Zoharu) ve 22 svazcích, dokončený jeho švagrem Jehudou Cvi Brandweinem.

Rabi Jehuda Ašlag vykládá a uzpůsobuje učení svatého Ariho myšlení člověka moderní doby. Ve svých spisech nám poskytuje srozumitelný výklad starých kabalistických textů a návod k jejich studiu, zároveň nám ukazuje cestu, kterou se máme vydat, abychom uskutečnili nápravu duše⁵ (hebr. *tikun ha-nefeš*) a dosáhli cíle stvoření - sjednocení se Stvořitelem⁶ (hebr. *devekut be-Hašem*). Na konci úvodu ke knize Talmud Eser Sefirot (Učení deseti sefirot) píše: „ ... je třeba se zeptat: proč kabalisté zavazují každého, aby studoval moudrost kabaly? Protože je v ní ukryta zázračná kvalita, která má být odhalena: je v ní lék ...“.

V návaznosti na Ariho rabi Jehuda Ašlag považoval kabalou za jedinou cestu, která vede ke Stvořiteli. Snažil se o její rozšíření a zpřístupnění pro každého člověka. Ve svém proroctví píše, že byl na tak vysoké duchovní úrovni, že musel prosit, aby mu byla dána schopnost psát

⁴ Blíže viz Rubinstein, A., Gartner, L. P., Jacobs, L., Schatz-Uffenheimer, R. aj. Hasidism. In EJJ. vol. 7. p. 1390—1426. Brandwein, Y. Z. Ashlag, Jehudah. In EJJ. vol. 3. ISBN 965-07-0235-0. p. 735—736.

⁵ Duše – na počátku stvoření byla vytvořena jednotná duše, která se nazývá první člověk hebr. *adam ha-rišon*. Rozdělila se na 600 tisíc duší, z nichž každá má možnost připodobnit se Stvořiteli. Lidská duše se skládá ze dvou prvků – světla (požitku, naplnění) a nádoby (chtění přijmout toto naplnění), přičemž nádoba je podstatou duše, kdežto světlo, které ji naplňuje je požitkem proudícím od Stvořitele.

⁶ Sjednocení se Stvořitelem – hebrejsky *devekut be-Hašem* (z hebrejského *davak* - přimknout se). Stav dosažení úplné totožnosti vlastností, tužeb, myšlenek a záměrů – všeho, co člověka charakterizuje, v čem vnímá svou individualitu – se Stvořitelem.

způsobem, aby ten kdo čte jeho knihy, mohl postupně rozvíjet svou duši. Ašlagovy knihy jsou psány tak, aby se člověk jejich prostřednictvím mohl spojit s horními světy⁷ (hebr. *olamot ha-eljonim*) a dosáhnout stavu sjednocení (hebr. *devekut*).

Můžeme říci, že rabi Ašlag vykládá luriánskou kabalou velmi specifickým způsobem, zaměřuje se totiž na lidské nitro (predevším vůli) jako na zdroj potenciální "hnací síly" tikunu, apeluje na lidskou zodpovědnost a možnosti duchovního růstu.

Je skutečným kabalistou; přesto se však rozhodl stát se popularizátorem židovské mystiky, nikoli však ve smyslu rozměňování kabaly do jakéhosi nového univerzalistického pseudo-náboženství (takovým způsobem fungují např. tzv. Kabalistická centra r. Berga a dalších); rabi Ašlag požaduje od svých žáků skutečné studium a následně i vnitřní znalost, která dle něj otevírá nové dimenze existence (jak pro jednotlivce tak pro celé lidské obecnství).

Ve svých výkladech počítá již s jakýmsi "předporozuměním", a také znalostí základních kabalistických termínů a konceptů (*cimcum*; uspořádání sefirotického stromu; jednotlivé úrovně existence; tzv. "rozbití nádob" atd.).

Pro Ašlagovo pojetí kabaly je signifikantní jakýsi mystický solipsismus, který je ovšem vyvážen velkým důrazem na souvztažnost všech elementů stvoření. Jeho akcentace mystické psychologie, a také B-ží imanence jej do značné míry přibližují též východoevropskému chasidismu.

3. Základní body důležité pro pochopení systému rabi Jehudy Ašlaga

3.1. Předmět kabaly

Kabala je učení, které se zabývá vztahem Stvořitele k člověku a přesně popisuje cestu, která umožňuje člověku Stvořitele odhalit a sjednotit se s Ním. Člověk, který si tuto moudrost osvojí může být jako Stvořitel, podobat se Mu, (hebr. *lihjot dome*). To naznačuje i hebrejské slovo používané pro označení člověka *adam*, které má stejný kořen jako hebrejské sloveso *dome* (podobat se). To je naznačeno už v knize Genesis v příběhu o stvoření světa v šesti dnech. Ve 26. verši první kapitoly se píše: „*I řekl B-h: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.*“⁸ Skutečný člověk – *adam* – je tedy ten, kdo se podobá svému

⁷ Horní světy – světy Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira a Asija, stupně pochopení jednotné a neomezené reality, v níž existují stvoření.

⁸ *BIBLE Písmo svaté Starého a Nového zákona* [včetně deuterokanonických knih] 2. katolické vydání. Přeložily Ekumenické Komise pro Starý a Nový zákon. Praha: Zvon, 1991. ISBN 80-71 13-009-5.

Stvořiteli, tj. přetvoří svou jedinou podstatu, chtění přijímat⁹ (hebr. *racon lekabel*) v dávání (hebr. *racon lehašpija*).

3.2. Dějiny lidstva podle kabaly rabi Jehudy Ašlaga

Centrálním bodem Ašlagova systému je učení o stvoření a vývoji chtění přijímat [ega] (hebr. *racon lekabel*), která je jedinou podstatou člověka. Člověk je centrem celého stvoření a vše bylo stvořeno pouze k jeho užitku včetně horních světů. Rabi Ašlag v Úvodu do knihy Zohar říká: *Člověk je centrem celé reality, všechny horní světy, náš hmotný svět a vše co je naplňuje byly stvořeny pouze pro něho.*

Vývoj každého člověka a celé lidské společnosti je tu viděn jako vývoj chtění přijímat (ega), který postupně směřuje ke sjednocení se Stvořitelem, ke zmíněnému *dvekut be-Hašem*.

Podle názoru rabi Ašlaga vznikla kabala jako systém v dalekém dávnověku, poprvé se touha po něčem, co přesahuje touhu existovat (tzn. touha po transcenci), objevila u člověka, (Adama) před téměř šesti tisíci lety. Naznačuje to i jeho jméno, které pochází z hebrejských slov *adame le-Eljon*, (tj. *budu jako Nejvyšší*)¹⁰. Získal toto jméno, protože toužil překonat vlastní kvality a sjednotit se se Stvořitelem v kvalitě dávání (kvalitě altruismu). Cestu, kterou Adam objevil, předal svému potomstvu. Podle tradice je mu také připisována kniha *Sefer Raziel ha-Mal'ach* (*Anděl Raziel*).

Den, kdy Adam objevil duchovní svět je „dnem stvoření světa“. Je to okamžik, kdy lidstvo navázalo první kontakt s duchovním světem, a proto k tomuto dni začíná hebrejský kalendář.

V období starověkého Babylóna dochází k prvnímu vzestupu egoismu. Lidé začali chtít vládnout přírodě i světu a vše využívat k vlastnímu prospěchu. To je alegoricky popsáno v Bibli jako stavba babylónské věže: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi“¹¹. Plán Babyloňanů však selhal, protože nedokázali ego uspokojit přímo.

V důsledku narůstajícího egoismu si lidé přestali rozumět¹², tento moment je popisován jako zmatení jazyků a rozptýlení lidí po celém světě.

Do této situace přichází praotec Abraham, který zásadně zasahuje do vývoje celé lidské společnosti. U Abrahama se objevila stejná touha jako u Adama, totiž poznat tajemství života.

Abraham pomáhal svému otci vyrábět modly a prodávat je. Jednoho dne však ucítil, že modly již jeho narůstající touhu neuspokojují, a tak začal hledat vyšší síly. Tento příběh

⁹ Chtění přijímat – hebr. *racon le-kabel*, úmysl přijímat pouze pro sebe, kvalita protikladná Světlu.

¹⁰ Izajáš, 14:14

¹¹ Gn 11,4

¹² Přestali fungovat jako jeden celek udržovaný vztahem altruismu

symbolizuje Abrahamův pocit, kdy si do pozice idolu stavěl každou egoistickou touhu, jež k němu přišla, klaněl se před ní a podléhal její vládě.

Abraham věděl, že jestli chce vystoupit do výše vyvinutého života, musí ztratit idoly, tj. pokusit se utéct nadvládě ega¹³.

Abraham odhalil komplexní sílu přírody a nazval ji B-h. Pochopil, že do rovnováhy se silou přírody musí dospět všichni lidé, protože zdrojem všeho utrpení je nerovnováha¹⁴.

Abraham zjistil, že ego se skládá ze 613 tužeb, z nichž každá se musí adaptovat dle obecného zákona přírody – altruismu. Jinými slovy člověk musí prokazovat služby ostatním, neboli dosáhnout stavu „miluj bližního svého jako sebe sama“¹⁵.

Abraham tedy vynalezl metodu, která vede k dosažení rovnováhy s přírodou a nazval ji moudrost kabaly. Nabídl jí Babylóňanům, jako způsob, který vede k vzájemnému sjednocení (v duchovním smyslu) a k dosažení spojení s horní Silou¹⁶ (hebr. *koach ha-eljon*). Ti co přijali Abrahamovo učení, položili později základ ke vzniku Izraelského národa. Hebrejský název pro Izrael- Jisrael- je možno rozdělit na dvě hebrejská slova „jašar“, které znamená přímo a hebr. „kel“, které je jedním z B-žích jmen. Celé slovo je pak možno vyložit: Ti co kráčí přímo k B-hu (tj. ke sjednocení s B-hem).

I když duše praotce Abrahama dosáhla stavu *devekut*, sjednocení se Stvořitelem, jejím úkolem je napomáhat vývoji lidstva. Proto podle učení rabi Ašlaga postupně prochází dalšími vtěleními (hebr. *gilgulim*). Do dějin lidstva zasahuje v osobě Mojžíše, rabi Šimona bar Jochaje¹⁷, svatého Ariho (rabi Jicchak Lurija) a nakonec v osobě samotného rabi Ašlaga, který ve své knize „Peri chacham“ říká: A hle, vůlí Nevyššího stal jsem se oprávněn k iburu¹⁸ duše Ariho, ne kvůli dobrým skutkům, ale vůlí Nejvyššího, neboť není v mé moci pochopit, proč jsem byl vybrán pro tuto podivuhodnou duši, k níž nebyl oprávněn nikdo od jeho skonu až do dnešních dnů a nebudu schopen šířit se o této záležitosti, protože rozum není uzpůsoben pro podivuhodné záležitosti.

¹³ Rav Laitman, M. *From Chaos to Harmony, Od chaosu k harmonii*. ISBN 978-80-8100-091-1. s. 126

¹⁴ Rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 126 – 127

¹⁵ Rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 127

¹⁶ Horní Síla – hebr. *koach ha-eljon* jeden z názvů pro Stvořitele – všezahrnující zákon, který na nás sestupuje, buduje nás, tvoří náš vesmír, řídí vše od nejmenších částic přes veškeré organismy až po strukturu vesmíru. Je to společná přirozenost celého universa. Ale když se dostáváme hlouběji do této přirozenosti zjišťujeme, že představuje myšlenku, záměr, uspokojit to, co je stvořeno.

¹⁷ Rabi Šimon bar Jochaj (Rašbi) – 2. až 3. století občanského letopočtu, autor jedné z nejdůležitějších kabalistických knih –Zohar– která je praktickou příručkou pro kabalisty k objevení vyšších a hlubších stavů vnímání a pocitů.

¹⁸ Ibur – doslova „těhotenství“ – proces, kdy se k duši potencionálního spravedlivého připojí (či přivtělí) duše zesnulého cadika, aby mu radila a pomáhala na duchovní cestě.

V době, kdy Egyptská říše byla na vrcholu moci, se narodil Mojžíš¹⁹. Egypt tehdy zotročil mnoho národů, mezi nimi Izrael. Kabala vnímá tento proces jako neustálý vzestup chtění přijímat (ega). Lidé se začínají zajímat jen o sebe, aniž by to pociťovali (tzn. neví, že jsou otroky své vůle získávat respektive chtění přijímat). Jak je řečeno: Musel stavět faraónovi města pro sklady²⁰. Faraó je symbolem egoismu, který je zotročuje. To je velmi nebezpečný jev, člověk necítí, že je otrokem svého chtění přijímat (ega), a proto ani neví, čeho se má vzdát. Úkolem Mojžíše bylo vést celý národ a ukázat mu skutečnou situaci. Říci všem, že se musí spojit a pochopit, že jsou v egyptském otroctví (otroctví ega). Národ situaci pochopil a Egypt chvatně opustil. U hory Sinaj²¹ se celý národ sjednotil, jak je psáno: „jako jeden muž v jednom srdci“²². Mojžíš mu předal Abrahamův systém přizpůsobený novému stavu chtění přijímat (ega), který se nazývá Tóra²³.

Ve druhém století občanského letopočtu židovský národ ztrácí vysoký duchovní stupeň, kterého dosáhl u hory Sinaj. Chtění přijímat (ego), opět vzrůstá a tato duchovní zkáza se projevuje i na hmotné rovině. Symbol vysoké duchovní roviny jeruzalémský chrám²⁴ je rozbořen. Aby bylo možno znovu pozvednout národ, přichází rabi Šimon bar Jochaj. Spolu s devíti velkými učenci²⁵ odchází do jeskyně v Meronu²⁶, kde vzniká kniha Zohar, která v budoucnu, až národ bude připraven vrátit se z vyhnanství, povede Izrael k vykoupení.

Zohar popisuje jak metodu nápravy duše, tak všechny stavy, které zakusí ten, komu se podaří dostat s přírodou do rovnováhy. Také popisuje proces, jímž lidstvo projde, než dosáhne konečné nápravy ega.

V 16. století se v Safedu²⁷, městě kabalistů, objevuje rabi Jicchak Lurija (svatý Ari), který na rozdíl od svých předchůdců přizpůsobuje kabalou pro budoucí generace. Období, jež

¹⁹ Mojžíš – jméno, které symbolizuje sílu, jež člověka vytahuje (hebrejsky *mošech*) z vlády ega. rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 129

²⁰ Ex 1,11

²¹ Hora Sinaj – místo, kde Izraelský národ přijal Tóru (učení), podle kabaly je hora Sinaj symbolem nenávisti hebrejsky *sin'a* (ega), kterou člověk musí překonat přijetím Tóry (tzn. uskutečněním nápravy duše).

²² Raši, šemot 19,2 (Ex 19,2)

²³ Tóra – dosl. „vodítko, návod, učení“, tradiční označení Pentateuchu (Pěti knih Mojžíšových), podle kabaly je Tóra světlem, které přivádí duši ke sjednocení se Stvořitelem

²⁴ Jeruzalémský chrám – hlavní svatyně starověkého Izraele postavená v Jeruzalémě, podle kabaly místo soustředění duchovních sil, které působily na člověka podle jeho chtění hebr. *reconot*. Do Chrámu přicházeli lidé, aby spojili hmotné s duchovním, tj. aby i v hmotných záležitostech činili to, co se odehrávalo v jejich nitru. Přinášeli vše co vyprodukovali, aby posvětili veškerou svou činnost. To bylo symbolem jejich vnitřního stavu. Chrámovou službu vykonávali kněží (hebr. *kohanim*), kteří byli v napraveném stavu, tj. byli prosti egoismu tohoto světa a žili v dokonalém stavu lásky a dávnání. Proto pouze oni mohli přijímat oběti, protože žádný z nich je nepřijímal pro sebe, ale vše co dostávali, odevzdávali Chrámu. Kněží jsou symbolem touhy člověka, která se snaží přivést na tento svět vědomí Stvořitele.

²⁵ Rabi Šimon bar Jochaj s devíti učenci – symbolika deseti sefirot

²⁶ Jeskyně v Meronu – v současné době je v Meronu hrob rabi Šimona bar Jochaje

²⁷ Safed – hlavní město horní Galileje, které se v 16. století stalo centrem kabaly.

následuje po vystoupení svatého Ariho, je obdobím velkých změn ve světě. Ari věděl, že tyto změny přijdou, a proto připravil kabalou, aby ji přicházející generace mohla použít.

Celý proces vrcholí ve 20. století, nejdramatičtějším století v dějinách lidstva. Dvě světové války připravily o život miliony lidí, rychlý rozvoj vědeckého poznání a techniky umožnil člověku pronikat do vesmíru a vyvíjet nové technologie, internetová síť proměňuje svět v jednu malou vesnici.

V knize Zohar je psáno, že na konci dvacátého století se lidstvo začne tázat po smyslu života, a že jedině tehdy může být odhalena svatá věda kabaly. To souvisí se vzrůstem lidského ega, které v této době dosahuje svého vrcholu. Společnost se individualizuje, všechny naše touhy jsou soustředěné na nás samotné a vynucují si naplnění. Vyvíjejí na nás tlak a ovládají veškeré naše jednání. Nejvyšší mírou egoismu je touha po uchopení toho, co je nad námi.

Do této složité a paradoxní doby přichází rabi Jehuda Ašlag (Baal ha-Sulam), který pokračuje v cestě svých předchůdců. Přizpůsobuje kabalou svatého Ariho chápání naší generace a snaží se ji zpřístupnit všem, kteří, jak říká kabala, po mnoha vtěleních dosáhli stavu, kdy jim zůstala jen jediná touha, touha po dosažení jejich pramene, odhalení smyslu života. Tímto činem rabi Ašlag umožnil každému člověku uskutečnit proces sjednocení (hebr. *devekut*) se Stvořitelem.

3.3. Definice kabaly

Kabala je zcela unikátní ve způsobu, jakým vypovídá o člověku a světě. Nezabývá se hmotným světem a proto je pro moderního člověka, který neprošel náležitou přípravou jen těžko pochopitelná.

V tradiční literatuře se pro kabalou používá hebrejský termín „*chochmat ha-kabala*“, doslova věda kabaly. Rabi Jehuda Ašlag definuje kabalou ve svém článku „Podstata moudrosti kabaly“ takto: „Tato moudrost není nic víc a nic méně než posloupnost kořenů (základů, zdrojů), které sestupují jako příčina a následek podle přesných zákonů, a které se spojují do jednoho velmi vysokého cíle nazývaného se ‘odhalení B-ha Jeho tvorům v tomto světě’“.

Podle této definice existuje Nejvyšší Síla – Stvořitel a řídicí síly, které sestupují od Stvořitele do našeho světa. Činnost těchto sil pro nás zůstává skryta.

Stvořitel dává vzniknout horním světům, kterých je celkem pět. Nazývají se hebrejsky: olam Adam Kadmon²⁸, Acilut²⁹, Berija³⁰, Jecira³¹ a Asija³². Po nich následuje bariéra³³ (hebr. *machsom*), která je odděluje od našeho světa³⁴. Od Stvořitele, který se nazývá Ejn sof³⁵ sestupují síly skrze tyto světy a dávají vzniknout našemu světu. Kabala zkoumá vše, co existuje za *machsomem*, za bariérou.

Rabi Jehuda Ašlag říká, že neexistuje nic jiného než síly, které sestupují ze shora podle přesných zákonitostí, které jsou stálé a všudypřítomné a všechny jsou řízeny tak, že člověk může odhalit nejvyšší vedoucí Sílu přírody během života v tomto světě.

Dokud člověk neodhalí tuto Sílu plně, dokud nezná všechny světy, kterými má projít, dbaje stejných zákonů jako sestupující síly a dokud nedosáhne světa Ejn sof, nemůže opustit tento svět (tzn. bude se neustále rodit do tohoto světa dokud, nedosáhne stavu, kdy veškerá jeho touha směřuje pouze k Nejvyšší Síle)³⁶.

Kabala nás učí, jak jsme byli stvořeni a jak fungujeme ve vyšších stupních existence. Prostřednictvím studia kabaly se člověk přizpůsobuje vyššímu systému a začíná toužit po vyšších stupních bytí. Na začátku je to pouze malá touha, která se nazývá bod v srdci (hebr. *nekuda še ba-lev*). Tento bod je zárodkem budoucího nového stavu.

Studiem horních světů člověk rozvíjí tuto informaci, kterou má v sobě uloženou, a tak se v něm vytváří struktura podobná vyšším rovinám. Proto je studium kabaly tak prospěšné. I když člověk kabalistickému textu vůbec nerozumí, pouhá snaha po porozumění rozvíjí bod v srdci, který se zvětšuje a člověk začíná pociťovat svět zcela novým způsobem.

Kabala nám dává možnost pociťovat vyšší světy, porozumět všemu co nás potkává a celý tento proces kontrolovat.

²⁸ Svět Adam Kadmon – hebrejsky *olam adam ha-kadmon* (Adam – člověk, Kadmon – původní), je archetipem člověka (adama). Záměr, díky jehož realizaci se člověk může zcela připodobnit Stvořiteli.

www.kabbalah.info/czech/ slovník

²⁹ Svět Acilut – svět úplného vnímání Stvořitele a splynutí s ním. www.kabbalah.info/czech/ slovník

³⁰ Svět Berija – základ tohoto světa – chtění dávat, naplňovat. Zde člověk vnímá vedení Stvořitele vůči sobě jako naprosto dobrotivé, ale existuje v něm nedostatek pochopení působení a vztahu Stvořitele ke všem ostatním. www.kabbalah.info/czech/ slovník

³¹ Svět Jecira – první odhalení *tváře Stvořitele* (uvědomění si Jeho dobrotivého vedení).

www.kabbalah.info/czech/ slovník

³² Svět Asija – svět dvojitého a jednoduchého skrytí, tj. člověk buď vůbec nevnímá Stvořitele, anebo vnímá Jeho působení jako zlé a nesoucí utrpení. Rozdíl mezi stavem *naš svět* je v tom, že Stvořitel je již přítomen ve vnímání člověka. www.kabbalah.info/czech/ slovník

³³ Bariéra – hebrejsky *machsom*, hranice mezi vnímáním tohoto světa a Vyššího světa.

www.kabbalah.info/czech/ slovník

³⁴ Naš svět – hebrejsky *olam ha-ze*, též „tento svět“, vlastnost totálního egoismu, vnímaného našimi pěti smysly, který není schopen dostávat světlo (požitek, naplnění), a proto se pociťuje jako prázdnota (utrpení). www.kabbalah.info/czech/ slovník

³⁵ Ejn sof – Nekonečno, stav absolutního naplnění stvoření Světlem

³⁶ Nejvyšší Síla – Stvořitel

3.4. Kabala a vnímání reality

Při studiu kabaly se člověk učí, co má udělat, aby vstoupil do skrytého duchovního světa, jak se má povznést nad tento svět (podle kabaly nic takového jako obraz světa ve skutečnosti neexistuje)³⁷ do roviny, která jej ovládá.

Altruistická síla, která řídí a zachovává přírodu, nutí všechny prvky přírody, aby fungovaly jako orgány v těle, tj. v rovnováze a harmonii. Jakmile jednotlivé součásti tuto podmínku splní, dosáhnou propojení zvaného život. Toto pouto existuje na všech stupních s výjimkou člověka, proto smysl našeho života spočívá v tom, abychom je vytvořili³⁸.

Do jaké míry se atributy člověka a síly přírody podobají nebo rozcházejí, se projevuje jako obraz světa. To znamená, že obraz okolní reality zcela záleží na našich vnitřních kvalitách³⁹.

Člověk vnímá svět ve svém nitru. Vně není nic, kromě Světla, jež na nás působí skrze pět smyslů, které posílají vnější podněty do mozku, kde z nich vzniká obraz světa (člověk nevnímá nic jiného než tento obraz). Svět, který známe, je naše reakce na vnější podněty. Je to jen dojem našich smyslů, které vnímají účinek jednoduchého světla, podle toho, jak jsou utvořeny. Svět sám o sobě je nám neznámý. Když člověk například přestane slyšet, zvuk pro něj přestává existovat tzn., že člověk vnímá pouze to na co je naladěn.

Vnímání světa člověkem je naprosto subjektivní, nevypovídá nic o tom, co se děje mimo člověka. Člověk vnímá pouze své vlastní reakce na něco, o čem se domnívá, že je mimo něj.

Kabala vysvětluje, že vně člověka neexistuje žádná vnímatelná realita. Neovlivňujeme nic mimo nás, protože nevnímáme nic mimo nás. Mimo nás je pouze neměnné Světlo. Celý svět je v nás, ale my cítíme, že jsme ovlivňováni z vnějšku, protože jsme tak stvořeni.

Jestliže vystoupíme z našeho světa, uvidíme jak Světlo v nás tvoří každý nový obraz světa. Tento svět se pak stává malým a omezeným. Tehdy člověk vidí, jak Světlo určuje způsob, kterým vnímá sám sebe a okolí a začne tento proces kontrolovat. Začíná chápat, že důvod našich omezených schopností je pouze v nás. Jestliže vyrovnáme naše vnitřní kvality s atributy Světla, dosáhneme roviny dokonalosti a věčnosti, která se hebrejsky nazývá *olam Ejn sof* – nekonečný život a absolutní naplnění.

³⁷ Rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 102

³⁸ Rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 60

³⁹ Rav Laitman, M. *Od chaosu k harmonii*. s. 102

Všechno závisí pouze na změně našich vnitřních kvalit. Proto je cílem kabaly ukázat, že vnitřní proměnou, můžeme změnit naši pozemskou existenci. Člověk bude žít svým obvyklým životem, ale kromě toho získá vnímání Vyšší Reality.

3.5. Cíl kabaly

Cílem učení kabaly je *tikun ha-nefeš* neboli náprava duše, která vede ke stavu *devekut*, sjednocení se Stvořitelem. Tato náprava má být uskutečněna nejen Izraelem, ale všemi lidmi, všemi národy. Vedoucí postavení Izraele tkví v jeho povinnosti předat všem národům učení kabaly, které je k tomuto cíli dovede. Tak se uskuteční slova proroka Izajáše: „Můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy.“⁴⁰

Kabala učí, že kromě duše, která byla stvořena B-hem neexistuje nic jiného. Duše je touha přijímat, jež má několik rovin. Má pět smyslů, totiž zrak, sluch, čich, chuť a hmat. To, co skrze ně člověk vnímá, se nazývá tento svět, který není skutečným světem, ale pouze dojmem smyslů, které vnímají účinek jednoduchého Světla, tak jak byly utvořeny. Má šestý smysl, který umožňuje člověku vnímat to, co se nazývá Horní svět⁴¹.

Každý člověk má duši, která se nachází ve spícím stavu. Duše se musí rozvíjet, aby mohla být probuzena, mohla se otevřít a byla schopná přijmout Horní Světlo⁴² a s jeho pomocí dosáhnout nápravy a stavu sjednocení (hebr. *devekut*). U většiny lidí není duše rozvinuta, protože nemají snahu přitáhnout Horní Světlo. Kabala pomáhá člověku probudit touhu po nápravě duše, pomáhá rozvinout šestý smysl a používat jej k pocíťování všeho, co se děje. Při studiu kabaly má člověk mít stále na paměti, proč studuje a co je cílem studia. Tzn. nemá studovat s cílem získat znalosti, ale s cílem žít, osvojit si a pocíťovat procesy uvnitř sebe sama, protože kromě člověka existuje pouze Horní Světlo – Stvořitel – a vše, co si člověk může představit je v jeho nitru – duchovní světy i tento svět, vše je uvnitř člověka.

⁴⁰ Iz 56,7

⁴¹ Horní svět (Vyšší svět) – duchovní svět, svět, který je založen na vlastnosti dávání. Horní (Vyšší) se mu říká proto, že vlastnost dávání je příčinou, kořenem našeho světa, kdežto náš svět je výsledkem plně řízeným z duchovního světa. www.kabbalah.info/czech/ slovník

⁴² Horní Světlo – zde Světlo navracející k dobru (hebr. *or ha-machzir le-mutav*), pouze s Jeho pomocí může člověk dosáhnout nápravy duše a stavu sjednocení se Stvořitelem.

4. Překlad vybraných částí knihy Úvod do kabaly (hebr. Pticha le-chochmat kabala) a jejich výklad podle rav Michaela Laitmana

4.1. Předmluva k Úvodu do kabaly rabiho Jehudy Ašlaga

V předmluvě k Úvodu do kabaly rabi Jehuda Ašlag Baal Ha-Sulam říká, že celý tento spis hovoří pouze o duši jako jediné realitě.

Člověk se nachází v tomto světě a nezná svou podstatu. Postupně poznává život v hmotném světě, v určité chvíli se v něm probudí tzv. bod v srdci⁴³ (hebr. *nekuda še-ba-lev*).

Abraham a jeho následovníci objevili způsob, jak z bodu v srdci vytvořit nádoby, která má schopnost vnímat duchovní svět. Odhalili, že rozvíjením bodu v srdci můžeme poznat jakým způsobem vnímáme.

Člověk je vnímání. Skutečnost, kterou vnímá pěti smysly se nazývá hmotný svět. Kromě toho existuje ještě jeden smysl, kterým vnímá duchovní svět. Obě tyto skutečnosti člověk vnímá uvnitř své nádoby, která se hebrejsky nazývá *kachbtum*⁴⁴. Posledním stupněm této nádoby je hmotné tělo. V *kachbtum* se odhaluje světlo *naranchaj*⁴⁵, kromě této skutečnosti nic jiného neexistuje. Tj.vše je zahrnuto v člověku, v jeho nádobě, která vnímá duchovní i hmotný svět.

Vně člověka je obklopující Světlo⁴⁶ (hebr. *or sovev*), které neznáme, nechápeme a nemůžeme uchopit. Člověk zná jen to, co vnímá uvnitř své nádoby. Proto může změnit svět pouze prostřednictvím své vlastní proměny.

4.2. Text předmluvy k Úvodu do kabaly

1) V knize Zohar (vajikra, tazrija m.) je psáno: „Všechny světy horní i dolní jsou obsaženy v člověku, a vše co se v těchto světech nachází, je určeno pouze pro člověka.“ Tomu je třeba porozumět. Tento svět a vše, co je v něm je snad pro člověka málo, [totiž], aby mu sloužilo a

⁴³ Bod v srdci – hebrejsky *nekuda še-ba-lev*, základ duchovní nádoby v člověku, která obsahuje 613 tužeb (chtění). Tuto nádobu může člověk za pomoci světla navracejícího k dobru (hebr. *or ha-machzir le-mutav*) rozvinout až do stavu *Ejn sof* (Nekonečna).

⁴⁴ Kachabtum – zkratka názvů sefirot (Keter, Chochma, Bina, Tif'eret a Malchut). www.kabbalah.info/czech/slovník

⁴⁵ Naranchaj – zkratka názvů světel (nefeš, ruach, nešama, chaja, jechida) v deseti sefirot. Jdou za sebou podle pořadí jejich vstupu do stvoření. www.kabbalah.info/czech/slovník

⁴⁶ Obklopující Světlo – hebrejsky *or sovev*, zde označuje Stvořitele

bylo k užitku? Člověk potřebuje horní světy a vše co je naplňuje, protože byly stvořeny pouze pro něho.

2) A hle, abych tuto věc úplně vysvětlil, byl jsem nucen přivést před nás celou moudrost kabaly, i když z větší části v míře postačující k porozumění počátečních věcí, jak to bude vysvětleno uvnitř knihy. Podstata, jak známo, je, že úmyslem Svatého, budiž požehnán, při stvoření bylo, aby člověk nacházel potěšení⁴⁷. A je zřejmé, že ve chvíli, kdy Svatému, budiž požehnám, přišlo na mysl stvořit duše a nechat je těšit se ze všeho dobrého, ihned od Něj začaly proudit pozitivky všech druhů, kterými je chtěl obdarovat, protože u Svatého, budiž požehnán, myšlenka uskutečňuje a nepotřebuje žádný prostředek, jako je tomu u nás. A proto je třeba se ptát, proč stvořil světy omezení (doslova „stažení“ – *cimcum*) za omezením, až k našemu neprůhlednému světu a oblékl duše těžkými těly tohoto světa?

3) Na to je odpověď v knize Ec chajim⁴⁸: „Aby vyjevil dokonalost Svých činů“. Je však třeba pochopit, jak je možné, že z Dokonalého vyšly nedokonalé činy v takové míře, že je třeba dovést je k dokonalosti skrze činitele a činy v tomto světě.

Věc se má tak: U duší je třeba rozlišovat aspekt Světla a aspekt nádoby. Duše jako takové, které byly stvořeny, jsou nádobami a veškerý příval (hebr. *šefa*), kterým je Svatý, budiž požehnán, zamýšlel zahrnout, aby je potěšil, je Světlo, které je naplňuje. Poté co Svatý, budiž požehnán, pojal úmysl naplnit je pozitivkem, učinil je aspektem chtění přijímat (hebr. *racon lekabel*). Podle velikosti *racon le-kabel* vzrůstá potěšení a požitek. A věz, že chtění přijímat (*racon le-kabel*) je veškerou podstatou duše ve smyslu stvoření z ničeho⁴⁹ (hebr. *ješ me-ajin*) a je aspektem nádoby duše. Požitek a příval (hebr. *šefa*) je aspekt Světla, které naplňuje duši a proudí jako něco z něčeho (hebr. *ješ me-ješ*) přímo od Svatého, budiž požehnán.

4) Vysvětlení: Stvoření znamená vznik nové věci, která předtím nebyla, tj. něco z ničeho (hebr. *ješ me-ajin*). Jak je možné si představit, že existuje něco v čem není zahrnut B-h? Vždyť On může vše a vše zahrnuje a přece dárce nemůže darovat něco, co nemá.

⁴⁷ Je míněno potěšení z B-ha a Jeho darů. Proto se Stvořitel nazývá *Dobro a dobro dávající* (hebr. *tov ve-mejtiv*).

⁴⁸ Ec Chajim – Strom života – základní dílo rabi Jicchaka Luriji (svatý Ari) sepsané jeho žákem rabi Chajimem Vitalem

⁴⁹ Stvoření z ničeho – hebrejsky *ješ me-ajin* – čin Stvořitele, který člověk vzhledem ke svému uzpůsobení nemůže plně pochopit. Stvořitel tvoří něco, co předtím vůbec neexistovalo, existuje jen jakási příčina uvnitř Stvořitele samého. Stvořitel je nazýván „Dobro a dobro dávající“, z toho plyne Jeho dokonalost, která se projevuje jako dávání, odtud vychází nutnost stvoření, stvoření, které od Stvořitele přijímá.

A z řečeného, že podstatou veškerého stvoření, které stvořil Svatý, budiž požehnán, jsou pouze nádoby duší, tj. chtění přijímat, je to dobře pochopitelné, protože je zřejmé, že B-h neobsahuje chtění přijímat, neboť není nikdo, od koho by přijímal. A tak je to skutečně nové stvoření, které nikdy před tím neexistovalo, tj. něco z ničeho.

5) Je třeba vědět, že sjednocení a rozdělení u duchovních entit znamená podobnost formy a odlišnost formy. Mají-li dvě duchovní entity stejnou formu, jsou sjednocené a tvoří jednotu. Není nic, co by je rozdělovalo a tudíž není možné je od sebe odlišit, kromě případu, kdy se nalezne mezi nimi nějaký rozdíl ve formě. Naopak podle stupně odlišnosti se řídí stupeň jejich oddělení, až do stavu, kdy mají úplně rozdílnou formu, tehdy jsou považovány za vzájemně vzdálené jako východ od západu (tzn. úplně oddělené, jak se nám to jeví v realitě)⁵⁰.

6) Rozum nemůže v žádném případě pochopit Stvořitele. Nemáme pro Něj žádné vyjádření nebo termín. Ale podle „z Tvých činů jsme Tě poznali“ (hebr. *mi-maasecha hikarnucha*) máme porozumět, že On je aspektem chtění dávat, protože stvořil vše, aby těšil svá stvoření a zahrnoval [nás] dobrem. A v důsledku toho mají duše odlišnou formu, protože B-h je aspektem čistého dávání, není v Něm žádné chtění přijímat. Do duší bylo vtisknuto chtění přijímat pro sebe, jak bylo řečeno. Neexistuje odlišnější forma. Kdyby duše [ve skutečnosti] zůstaly v tomto stavu, byly by od Něj odděleny na věky.

7) Teď porozumíš tomu, co je psáno v Ec chajim, že důvodem stvoření světů je, že Svatý, budiž požehnán, musí být dokonalý ve všech silách a činech, a kdyby nevyjevil svoje síly a činy, nemohl by se nazývat dokonalý atd.. Zdánlivě to vypadá zmateně, protože jak je možné, že od začátku vyšly nedokonalé činy od dokonalého Činitele, v takové míře, že je nutné je napravit?

Po vysvětlení tomu porozumíš, podstatou veškerého stvoření je pouze chtění přijímat. I když z jedné strany je velmi nedokonalé, protože je zcela odlišné od Stvořitele, z druhé strany však znamená to jediné nové, něco z ničeho, co stvořil, aby od Něj [duše] mohly přijmout vše, čím je chtěl potěšit a obdarovat. Ale přesto všechno, kdyby zůstaly [duše] takto oddělené, nemohl by se nazývat Dokonalý, protože konec konců z Dokonalého musí vycházet dokonalé činy.

⁵⁰ V realitě našeho světa, ve kterém je člověk zcela oddělen od svého Stvořitele, do té míry, že vůbec nepocítuje Jeho přítomnost.

Proto omezil své Světlo a stvořil světy (omezení za omezením, stažení za stažením) až k tomuto světu a oblékl duši do těla z tohoto světa.

Pomocí studia Tóry a plnění příkazů⁵¹ (hebr. *micvot*) dosahuje duše dokonalosti, která jí chybí od stvoření, tj. aspektu podobnosti Svatému, budiž požehnán. Tímto způsobem bude schopná přijmout všechno dobro a požitky obsažené v plánu stvoření a zároveň se bude nacházet v úplném sjednocení s B-hem, což znamená podobnost formy.

8) Kvalita, obsažená v Tóře a přikázáních (hebr. *micvot*), totiž přivést duši ke sjednocení s B-hem se objeví jen, když se jimi člověk zabývá bez nároku na odměnu, s cílem působit Stvořiteli uspokojení, protože pak duše pomalu postupuje a získává podobnost s B-hem. Tak jak je napsáno na začátku knihy ve výroku rabi Chananji ben Akašji.

Při výstupu existuje pět stupňů (nefeš, ruach, nešama, chaja a jechida), které jsou přijímány z pěti světů (Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira a Asija). A je pět stupňů „naranchaj“ detailnějších, které jsou přijímány z (vnitřku) pěti tváří, které jsou v každém z pěti světů a je také „naranchaj“ ještě vnitřnější, který je přijímán z deseti sefir⁵² každé tváře *parcu*⁵³ tak, jak je napsáno uvnitř knihy.

Pomocí Tóry a plnění příkazů (*micvot*) s cílem působit Stvořiteli uspokojení se stáváme hodni a získáváme pomalu nádoby aspektu chtění dávat, které přicházejí v těchto stupních, stupeň⁵⁴ za stupněm, až dosáhneme úplné podobnosti se Svatým, budiž požehnán. A tehdy se na nás uskuteční plán stvoření, totiž dostat všechno požitky a dobro, které pro nás Svatý, budiž požehnán, připravil a ještě nám bude přidán větší zisk, dosažení skutečného sjednocení (hebr. *devekut*) s B-hem, protože dosáhneme chtění dávat jako náš Stvořitel.

9) A od teď už nebude pro tebe těžké porozumět slovům Zoharu, že všechny světy, horní i dolní a vše co obsahují, byly stvořeny pouze pro člověka. Protože všechny tyto stupně a světy byly stvořeny, aby zdokonalily duše v míře sjednocení s B-hem (*dvekut*), která jim chyběla z hlediska plánu stvoření. Od začátku byly podrobeny kontrakci [omezení] (hebr. *cimcum*) a sestupovaly (tzn. rozvíjely se) stupeň za stupněm, svět za světem, až k našemu hmotnému

⁵¹ Příkazy – hebrejsky *micvot*, 613 příkazů, které Izrael obdržel od Stvořitele. Podle kabaly 613 egoistických žádostí člověka, které musí napravit ve smyslu přeměny v dávání.

⁵² Deset sefirot – vlastnosti, které vzal Stvořitel na sebe ve vztahu ke stvořením, devět sefirot počínaje sefirou Keter je kvalitami Stvořitele, poslední, desátá sefira Malchut je kvalitou stvoření. www.kabbalah.info/czech/slovník

⁵³ *Parcu* – duchovní tělo – touha zakoušet Stvořitele, dostávající se člověku od B–ha podle velikosti zástěny hebr. *masach* (síly vzdorování egoismu). www.kabbalah.info/czech/slovník

⁵⁴ Stupně – jednotlivé duchovní světy, kterými duše prochází při návratu ke Stvořiteli.

světu, aby byla duše přivedena do těla⁵⁵ v tomto světě, který je celý pouze aspektem přijímání; stejně jako u zvířat, (tzn. pouhé chtění přijímat, ve kterém není obsaženo žádné dávání), a tehdy je člověk úplně oddělen od Svatého, budiž požehnan.

Pak silou duše, která se do něj oděje se[člověk] začne zabývat Tórou a příkazy (*micvot*) a tehdy pomalu získává aspekt dávání jako Stvořitel, stupeň za stupněm zezdola nahoru skrze všechny aspekty, které sestoupily při vývoji ze shora dolů, jež jsou pouze atributy chtění dávat. Každý vyšší stupeň znamená větší vzdálenost od chtění přijímat a přiblížení se k chtění dávat až se stane zcela aspektem dávání a tehdy je člověk sjednocen v dokonalé jednotě s B-hem, neboť pro to byl stvořen. Proto všechny světy a vše, co obsahují, byly stvořeny pouze pro člověka.

10) A teď, když se ti podařilo porozumět a pochopit to vše, je ti dovoleno studovat tuto moudrost bez nebezpečí prisuzování hmotné podoby duchovním věcem. Protože ti, co studují kabalou, jsou velmi zmatení, že na jedné straně se říká, že všech deset sefirot a tváře (hebr. *parcufim*), počínaje deseti sefirot světa Acilut a konče deseti sefirot světa Asija jsou B-h a úplná jednota. Na druhé straně se říká, že všechny tyto světy byly stvořeny a objevily se až po omezení⁵⁶ (hebr. *cimcum*) a jak je možné na toto jen pomyslet ve vztahu k B-hu. A stejně tak aspekt čísel, nahoře a dole apod., změny, výstupy a sestupy a přitom v Písmu je psáno „Ani Havaja⁵⁷ lo šinití⁵⁸“.

11) Z toho, co bylo vysvětleno, je dobře pochopitelné, že všechny výstupy, sestupy, omezení a čísla jsou rozlišovány pouze v nádobách příjemců (tj. v duších), u nichž je třeba rozlišit stav možnosti a stav uskutečnění. Počátek skutečného oddělení duší od Stvořitele je ve světě Berija. Před omezením (hebr. *cimcum*) byly duše obsaženy v Ejn-sof ve stavu možnosti, tj. všechny duše byly zahrnuty do Malchut Ejn sof, která se nazývá centrální bod. První stažení (*cimcum alef*) proběhlo pouze v tomto centrálním bodě a pouze v aspektu, který je považován za možnost budoucích duší a ne v její podstatě. A věz, že všechny nádoby sefir a světů až ke světu Berija, které sestupují z tohoto bodu, jsou také jen ve stavu možnosti bez

⁵⁵ Tělo – hebrejské slovo *guf* (tělo) označuje v kabale absolutní chtění přijímat, tj. chtění přijímat pouze pro sebe, které je naprosto oddělené od Stvořitele.

⁵⁶ Omezení (stažení) – hebrejsky *cimcum*, stav, kdy aspekt dalet se stahuje a nepřijímá žádné světlo přicházející od Stvořitele.

⁵⁷ Havaja – tzv. „čtyř písmenné“ jméno Stvořitele, které odráží čtyři fáze budování našeho vnímání Stvořitele (nádobu) a Jeho jména (naplnění), vyjadřuje vztah Stvořitele ke stvoření, proto se toto jméno nazývá „svaté Jméno“. www.kabbalah.info/czech/ slovník

⁵⁸ Mal 3,6

jakékoli podstaty duší. Ale tyto procesy budou v budoucnu působit na duše, jejichž podstata se objevuje ve světě Berija.

12) A dám ti příklad z tohoto světa: Člověk, který se zahaluje a skrývá pod pláští, aby ho neviděl a nevnímal jeho přítel, zdali je možné si myslet, že on sám má pocit skrytí a změny sebe samého? Stejně tak deset sefirot, které nazýváme Koruna, Moudrost, Porozumění, Milost, Soud, Krása, Věčnost, Odraz, Základ a Království, jsou pouze deseti obleky do kterých se šatí, a ve kterých se skrývá Ejn sof.

Duše, jež budou od Něj v budoucnu přijímat, budou muset přijímat v těchto kategoriích a deset sefirot jim bude odměřovat. A tak jsou přijímající aktivováni prostřednictvím tohoto čísla, které je v deseti sefirot a ne svatým Světlem samým, které je jedno jediné, beze změn. Přijímající jsou rozděleni na deset stupňů podle kvality těchto jmen. A nejen to, tyto aspekty zahalení, o kterých jsme mluvili se nacházejí pouze níže než svět Berija, protože pouze tam jsou duše, které od deseti sefirot přijímají, čemuž tak není ve světech Adam kadmon a Acilut, kde se duše nacházejí pouze ve stavu možnosti. (ještě neexistují duše, které tu jsou pouze v aspektu potenciality).

A proto deset zahalení, která jsou zmiňována u deseti sefirot, panuje pouze ve třech nižších světech, jež se nazývají Berija, Jecira, Asija. Ale i ve světech Bi'ja⁵⁹, až do konce světa Asija, je deset sefirot považováno za B-žské, tak jako ve světě Adam kadmon a Abi'ja⁶⁰ a jako před omezením, rozdíl je jen v nádobách deseti sefirot, ve světě A'k⁶¹ a Acilut se ještě neobjevuje ani náznak jejich vlády, protože jsou pouze v aspektu možnosti, teprve ve světech Bi'ja začínají nádoby deseti sefirot vyjevovat svou sílu skrytí a zahalení. Avšak ve Světle, které je v deseti sefirot není sebemenší změna kvůli těmto zahalením a to je tajemství „Ani Havaja lo šinití“ – Já, Hospodin, jsem se nezměnil⁶².

13) A není třeba se ptát: Pokud ve světě A'k a Acilut ještě není odhalena podstata přijímajících duší, jakou úlohu mají tyto nádoby, které se nazývají deset sefirot a komu zahalují a skrývají podle svých kategorií? Na to jsou dvě odpovědi. První, takový je postupný vývoj, jak je popsáno v této knize. Druhá odpověď je, že duše v budoucnu také budou přijímat od deseti sefirot ve světech A'k a Acilut, při výstupu tří světů Bi'ja ke světům A'k a Acilut. Proto je třeba i ve světech A'k a Acilut rozlišovat změny v deseti sefirot, podle toho jak

⁵⁹ Bi'ja – zkratka názvů světů Berija, Jecira a Asija

⁶⁰ Abi'ja – zkratka názvů světů Acilut, Berija, Jecira, Asija

⁶¹ A'k – zkratka názvu světa Adam Kadmon

⁶² Mal 3,6

v budoucnu budou dávat světlo duším ve chvíli, kdy tam vystoupí se světy Bi'ja, protože tehdy budou přijímat podle stupňů, jež jsou v těchto deseti sefirot.

14) Tak je přesně vysvětleno, že pokud jde o světy, aspekt nového a aspekt změn, počet stupňů apod., vše bylo řečeno pouze z hlediska nádob, které působí na duše. Skrývají a odměřují jim, aby mohly postupně přijímat od světla Ejn sof, budiž požehnán, které je v nich obsaženo. Nečiní žádné změny ve světle Ejn sof, budiž požehnán, protože zahalení nepůsobí na toho, kdo se za ním skrývá, ale na druhého, který ho chce vnímat a přijímat od něj.

15) Obvykle se u sefirot a tváří (hebr. *parcuřim*) všude, kde se nachází, rozlišují tři aspekty: Stvořitel sám, nádoby a světla. Podstata Stvořitele není uchopitelná rozumem, u nádob jsou vždy dvě stránky, které jsou vzájemně odlišné, totiž skrytí a odhalení. Podstatou nádob od počátku je skrytí Stvořitele, takovým způsobem, že deset nádob, které jsou v deseti sefirot, je deset stupňů skrytí. Poté, co duše nádobám odpovídají ve všech parametrech, se skrytí mění na odhalení. To znamená, že nádoby zahrnují dva rozdílné aspekty, jež tvoří jednotu. Míra odhalení je stejná jako míra skrytí. Čím je nádoba silnější (hustší) – tj. více skrývá podstatu Stvořitele, tím odhaluje větší celek (*koma*).

Světla, jež jsou v sefirot, znamenají určitý celek (*koma*), který je možno odhalit pro duše. Z toho, že vše pochází z podstaty Stvořitele a přesto není nad Ním kontrola jen v kvalitách nádob, plyne, že je nutně deset světel v těchto deseti nádobách, tj. deset stupňů odhalení pro přijímající, kteří dosáhli kvalit těchto nádob. Způsobem, že nelze činit rozdíl mezi světlem Stvořitele a podstatou Stvořitele, pouze v tom, že nemůžeme dosáhnout Jeho podstaty, kromě toho co k nám od Něho přichází skrze odění se do nádob deseti sefirot, a proto vše, čeho je možno [na duchovní cestě] dosáhnout nazýváme světly.

4.3. Výklad předmluvy k Úvodu do kabaly podle rav Michaela Laitmana

1)

Vše co, je ve světě, je uvnitř člověka a vše existuje prostřednictvím člověka. B-h stvořil člověka dokonalého (tzn. nádobu naplněnou Světlem).

Člověk vnímá vše ve svém nitru, hmotný svět skrze pět smyslů, duchovní svět skrze deset sefirot. Pouze se nám zdá, že to co se děje uvnitř, se odehrává mimo nás. Vystává otázka, proč nevnímáme skutečný stav, (tj. že vše prožíváme a vyvíjíme se pouze ve svém nitru)?

Člověk potřebuje poznat rozdíl mezi svým současným stavem a svým duchovním stavem, mezi dvěma světy, rozdíl mezi ním a Stvořitelem. Proto Stvořitel učinil realitu, která je složena ze dvou částí: „já“ a to co existuje mimo mě. To je obraz vztahu duše a Stvořitele. Proto když se člověk sjednotí se světem podle pravidla „milovat budeš bližního svého jako sebe samého“⁶³, jeho duše se sjednotí s B-hem. Skutečnost, že člověk musí být oddělen od Stvořitele, jakoby nutí Stvořitele, aby v člověku učinil představu, že existuje on (tzn. lidská individualita a svět mimo ni). Pomocí této představy člověk dosahuje sjednocení.

Na konci cesty, když všechny svoje nádoby napravil, zjišťuje, že on sám zahrnuje veškeré stvoření, že kromě něho nebylo stvořeno nic, a že vše je v jeho nitru. Ale prozatím, protože jsme nedokončili *tikun*, nápravu nádob, zdá se nám, že něco existuje mimo nás. Jako se učíme v ... o našich vnitřních a vnějších nádobách, že naší součástí jsou *šoreš*, *nešama*, *guf*, *levuš* a *hejchal*. Člověk sebe vnímá v *šoreš*, *nešama* a *guf*, které tvoří jeho současné já, *levuš* a *hejchal* k němu patří, ale nejsou napravené a proto je vnímá jako vnější skutečnost. Když napraví *levuš* a *hejchal*, tj. sjednotí je se sebou, obsáhne celou skutečnost.

2)

Stvořitel chce zahrnovat veškeré stvoření dobrem (hebr. *lehejtiv le-nivra'av*), odtud vychází, co a v jaké podobě má být stvořeno. Prvotní je úmysl prokazovat dobro a z něho vychází nutnost stvořit chtění přijímat dobro, (hebr. *racon le-kabel*).

⁶³ Lev 19,18

Ve chvíli, kdy vyvstal úmysl prokazovat dobro, ihned se objevilo stvoření (hebr. *nivra*) a dostalo vše co bylo v tomto úmyslu⁶⁴. V [B-žím] úmyslu tedy existuje stvoření, které je naplněno dobrem. Co je tedy ještě třeba? K čemu jsou nutné světy, seřfry a tváře (hebr. *parcuřim*), skrze něž musí duše projít? Proč musíme projít tímto procesem, který u Stvořitele není, ale vzhledem k nám se musí takto projevovat? Vývoj skrze světy, tváře, seřfry a stupně je nutný, abychom mohli zakusit, co nám Stvořitel připravil⁶⁵. I když to již existuje, nemůžeme se k tomu dostat a užívat to, dokud neprojdeme utrpením a nevynaložíme velké úsilí. Proč je to po nás požadováno? Tento složitý proces musíme podstoupit, abychom skutečně cítili dobro.

Jak je možné, že Stvořitel vytvořil nedokonalý proces, ve kterém se objevují Jeho nedokonalé činy, které právě my musíme opravit? Na člověku jakoby závisí náprava světa. Člověk musí říci, že to vše bylo stvořeno pro něho, to vše je nedokonalé a on to musí nyní napravit. Jaký z toho ale je užitek? Jak je možné, že Stvořitel učinil nedostatky a člověk je má napravit? [Tato] otázka [směřuje] ke Stvořiteli: Jak je možné, že něco porušil? Jestliže je dokonalý, nemohou od něho vycházet nedokonalé činy. A jestliže je tomu tak, odkud pocházejí? A jaký má význam, že musíme projít tak velkým utrpením. Kde je potom Jeho láska?

Jsme složeni ze dvou částí, z nádoby a světla, které ji naplňuje. Stvořitel v nás učinil touhu po požitku. A jeho naplnění, které cítíme se nazývá světlo. V ideálním stavu světlo naplňuje nádobu⁶⁶. Jestliže světlo nenaplňuje nádobu, tzn. naše chtění není uspokojeno, cítíme utrpení. Pocit nenaplněného chtění způsobuje člověku stav nepohodlí, netrpělivosti a utrpení. To, že jsme složeni z nádoby a světla, je příčinou faktu, že jsme závislí na uspokojení.

4)

Jestliže je Stvořitel dokonalý, musí v Něm být obsaženo vše. Jak je možné, že je nutno stvořit ještě něco? Znamená to snad Jeho nedokonalost?

Je třeba stvořit chtění přijímat, neboť Stvořitel je dokonalý a neexistuje u Něj chtění a požitek. Nejsme schopni pochopit dokonalost Stvořitele, protože jsme složeni ze dvou částí, z nedostatku a jeho naplnění (tj. z nádoby a světla). Nemůžeme pochopit, že může existovat pouze jediná složka, kvalita dávání (hebr. *tchunat hařpaa*). Této kvality můžeme dosáhnout

⁶⁴ To je tzv. stav Ejn sof (Nekonečno), stav absolutního naplnění stvoření světlem.

⁶⁵ Ve stavu absolutního naplnění je stvoření (tj. nádoba) zcela pohlceno Světlem, jeho chtění je úplně neutralizováno. Světlo musí stvoření (tj. nádobu) nejdříve opustit, způsobit mu utrpení a tím mu umožnit, aby po něm začalo toužit a snažilo se je ze své vlastní vůle přivést zpět a sjednotit se s ním.

⁶⁶ Ideální stav – stav nápravy (hebr. *tikun*)

tím, že sjednocujeme nádoby a světla dohromady, jakoby v jedno, přestože nadále zůstávají světlem a nádobou. Ze stavu sjednocení můžeme usuzovat, co je to chtění dávat. Můžeme pochopit tento vztah Stvořitele vůči nám. To co je mimo tento vztah a co se nazývá hebrejsky *Acmuto* (“Jeho podstata“, “On sám“) pochopit nemůžeme, protože od počátku jsme stvořeni ze dvou částí: světla a nádoby. Tzn. i když sjednotíme nádoby a světla můžeme dojít jen k tomu co je chtění dávat, ale kdo je Ten, co se rozhodl dávat (hebr. *lehašpija*), nemůžeme alespoň prozatím poznat.

5)

„*Ve ješ lada'at še-ha-chibur ve-pejruđ ha-noheg be-ruchanijím ejno ela be-hašva'at ha-cura ve-be-šinuđ ha-cura ...*“ Je třeba vědět, že sjednocení a rozdělení u duchovních entit znamená podobnost formy a odlišnost formy.

Není důležité jakého druhu jsou chtění člověka, podobnost je v dosažené míře dávání (hebr. *tchunat hašpaa*). To značí: Mohou existovat dva úplně rozdílní lidé, ale když jsou podobní v kvalitě dávání jsou jako jeden. V duchovní rovině tedy není důležité jakého druhu jsou jejich chtění, ale úroveň nápravy (hebr. *tikun*). V duchovní rovině bereme v potaz pouze kvalitu dávání (*tchunat hašpaa*) a nebereme v potaz nádobu jako takovou. Podle tohoto přístupu posuzujeme činnost a ne činitele, nemluvíme o duši jako takové, ale o tom, co z ní vychází; její dávání určuje vše.

Odtud pramení přístup k člověku. Co se má od něj žádat? Nemá se hledět na jeho kvality, se kterými se narodil nebo je získal výchovou. Je důležité a na něm závisí kolik získal z kvality dávání. Podle toho posuzujeme člověka a vše ostatní přehlídíme, protože to závisí na Stvořiteli.

Naopak [dva jedinci] jsou od sebe odděleni, jestliže něco není napraveno v jednom nebo druhém, nebo v jednom je něco napraveno více než v druhém.

Také nebereme v úvahu velikost chtění jednoho oproti druhému. Jestliže ten, jehož chtění je malé, je zcela napraven, sjednocuje se s tím, jehož chtění je velké, podle míry podobnosti a přitom nepocituje žádný nedostatek. Tzn. každý vnímá dosaženou kvalitu dávání jako dokonalost. Z toho plyne, že jsme schopni odhalit Stvořitele jen podle dosažené míry dávání. Stvořitel je pro nás kvalitou dávání, kterou jsme dosáhli.

6)

„*Še harej bara ha-kol bi-kedej le-henot le-nivra'av ...*“ Protože stvořil vše, aby těšil svá stvoření.

To odhalují kabalisté z činů Svatého, budiž požehnán. Nejdříve poznávají činy a z nich to, co je předchází, totiž plán stvoření⁶⁷ (hebr. *machševet ha-berija*).

„Še harej Hu kulo rak le-hašpija ve-ejn bo chas ve-chalila racon le-kabel mašehu ...“ On je aspektem čistého dávání, není v Něm žádné chtění přijímat.

Podstatou duše je chtění přijímat (hebr. *racon lekabel*) a není důležité, jestli duše zamýšlí dávat nebo přijímat (tzn. materiálem stvoření je chtění přijímat). Bylo stvořeno Světlem, které se nazývá požitek (hebr. *taanug*), ještě před vztahem mezi B-hem a člověkem, tedy stvořením (*nivra*). Požitky (hebr. *taanugim*) utvořily chtění přijímat tak, aby jim přesně odpovídalo. A celý tento systém byl učiněn tak, aby na jeho základě mohl vzniknout vztah mezi člověkem a Stvořitelem. Člověk chce přijímat a Stvořitel dává a to je počátek vztahu, odkud vystupujeme ke sjednocení.

Abychom dosáhli duchovní roviny nemusíme činit žádné hmotné skutky. Jsme vůči Stvořiteli ve stavu, který se nazývá hmotný svět. Nádoby, v nichž se nacházíme, nám takto ukazují světlo, ale ve skutečnosti neexistuje nic než světlo a nádoba. Chtění, která jsou v nás, jsou v tak porušeném stavu, že ukazují sebe a světlo, které je naplňuje jako hmotné, [v kategorii] minerálů (doslova “mlčící“) – *domem*; rostinstva – *comeach*; fauny – *chaj* a člověka (dosl. “mluvčí“) – *medaber*. To je ale jen zdání, které je nám vykresleno v našem chtění. Proč je nám to tak vykresleno? Protože tato skutečnost je nejvíce vzdálena od Stvořitele.

Duše, jež se postupně vzdalují od Stvořitele, se dostávají do stavu, kdy jsou tak vzdáleny, že přestávají Stvořitele vnímat. Chtěly být ve vztahu dávání vůči Stvořiteli, ale postupně zjišťovaly, že toho nejsou schopny a přestaly Stvořitele a jeho dávání vnímat (příklad hostitel a host). Tento stav se hebrejsky nazývá *olam ha-ze*.

Náš svět (*olam ha-ze*) je natolik vzdálený od Stvořitele, že duše, které jsou v něm (ve stavu *olam ha-ze*) jsou úplně oddělené od Stvořitele. Z tohoto stavu se člověk může dostat, jestliže získá sílu, pomocí které může přijímat s úmyslem dávání. Tento svět je nutný, zde se člověk nalézá ve velmi zvláštní formě skutečnosti, naprosto oddělený od Stvořitele na velice nízkém stupni prožívání (hebr. *ze'at chajim*), jež takřka není životem. Proto se tento svět nazývá příprava (hebr. *hachana*), ze které člověk přechází do duchovní roviny v momentě, kdy může

⁶⁷ Plán stvoření – hebrejsky *machševet ha-berija* – stvoření od jeho počátku až do dosažení stavu sjednocení se Stvořitelem. Mluví-li rav Laitman o *taanug*, navazuje na biblický verš Písňe písní 7,7, kde se mluví o intimním, mileneckém vztahu. B-ží pohnutka tvořit a především vzájemný vztah B-ha a člověka nabývá v tomto kontextu zcela nový rozměr. Pro překlad bylo užito výrazu “požitek“, neboť je v souladu se slovesem *nehena* (“užívat“; “radovat se“; “mit prospěch“), jež se v textu též často objevuje a v židovské tradici je spojeno s požehnáním.

od Stvořitele přijímat s úmyslem dávání; to značí: Člověk již přijímá potěšení, aby potěšil Stvořitele, tak jako v nich, [totiž v potěšeních], objevuje Jeho lásku k němu.

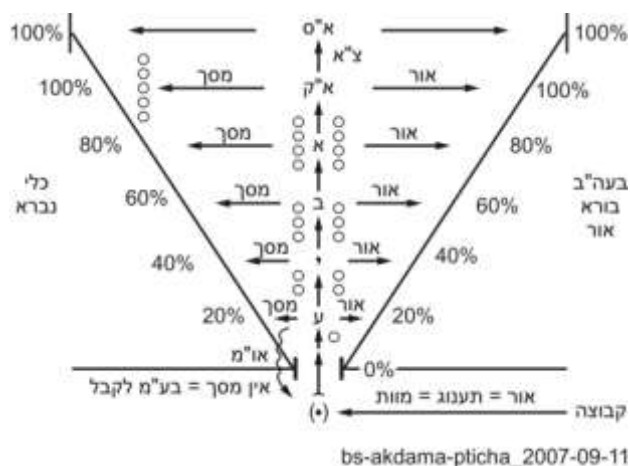
7)

„*Ve-be-ha-mitbaer tavin ze kejvan še-ikar klal ha-berija ejno rak racon le-kabel ...*“ Po vysvětlení tomu porozumíš, podstatou veškerého stvoření je pouze chtění přijímat.

Člověka (stvoření – *nivra*) je možné stvořit pouze jako kvalitu přijímání (hebr. *tchunat le-kabel*) od Stvořitele. Stvořitel je čisté dávání, a proto člověk, jestliže má existovat a být ve vztahu se Stvořitelem, musí být od Stvořitele oddělen, totiž přijímat (hebr. *le-kabel*). Protože ten, kdo přijímá, se liší od dokonalosti Stvořitele.

Je však třeba přidat člověku i kvalitu dávání, aby mohl dosáhnout stavu sjednocení (hebr. *devekut*). Jak mohou být tyto dvě odlišné kvality pohromadě? Stvořitel řeší tento problém pomocí dvou působení ve vztahu k člověku. Naplňuje chtění přijímat člověka požitekem a zároveň se vyjevuje jako ten, který dává požitek oproti egoismu člověka. Z toho plyne, že vše, co člověk přijímá jen jako požitek není zakázané. Ve vztahu k samotným požitekům člověk necítí žádný stud. Problém je ve vztahu mezi Stvořitelem a člověkem. Stvořitel je Ten, kdo dává a člověk ten, kdo egoisticky přijímá; v tomto bodě musí dojít k nápravě. Stvořitel utvořil tyto dvě linie spojení s člověkem, jednu jako požitek, který odpovídá přirozenosti člověka, druhou jako pocit člověka, který přijímá. Tím dává člověku možnost se rozhodnout, zda chce přijímat od Stvořitele nebo přijímat s úmyslem dávat Stvořiteli.

Obrázek 1)

- אור – světlo hebr. *or*
- מסך – zástěna hebr. *masach*
- בעה"ב – pán domu zde označení Stvořitele hebr. *baal ha-bajit*
- בורא – Stvořitel hebr. *Bore*
- כלי – nádoba hebr. *kli*, termín používaný kabalou pro stvoření
- נברא – stvoření hebr. *nivra*
- אור "מ - obklopující světlo hebr. *or makif*, světlo, které nádoba nepřijala
- אין מסך - není zástěna hebr. *ajn masach*
- בע"מ לקבל - s úmyslem přijímat pro sebe hebr. *be-al-mnat lekabel*
- תענוג – požitek hebr. *taanug*
- מוות – smrt hebr. *mavet*
- קבוצה - skupina hebr. *kvuca*, zde označení pro skupinu lidí společně studujících kabalou
- א"ס – Nekonečno hebr. *Ejn sof*
- א"צ - první stažení (omezení) hebr. *cimcum alef*
- ע, י, ב, א, ק, א" - počáteční písmena od názvů světů – Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira, Asija
- אור"מ - obklopující světlo hebr. *or makif*

Výklad obrázku č. 1:

Na rovině Ejn sof je 100% nádob se 100% naplněním, ve světě Adam kadmon je také 100% nádob se 100% naplněním, ale za pomoci zástěny (hebr. *masach*). Proč dochází ke vzdalování od Ejn sof ? Vzdalování určuje, jak velký je *masach* a kolik je světla (tj. jak velké je sjednocení). My se nacházíme v tomto světě (hebr. *olam ha-ze*) a nemáme kontakt s *masach* a nemáme spojení se Světlem, náš stav se nazývá smrt.

Do duchovního světa můžeme vstoupit, pokud se na základě přípravy rozhodneme, že chceme být ve spojení se Stvořitelem, abychom Mu mohli dávat. Tehdy k nám začne proudit světlo navracející k dobru (hebr. *or ha-machzir le-mutav*), díky němuž pocítujeme náš skutečný stav, který se pro nás stává nesnesitelným. K tomuto rozhodnutí dojdeme pouze za pomoci skupiny, která je vůči člověku ve vztahu jako horní světy. Člověk dává skupině, jako by dával Stvořiteli⁶⁸.

Člověk poznává při prvním kontaktu se Stvořitelem, že cílem plánu stvoření (hebr. *machševet ha-berija*) je prokazovat dobro člověku. To je výstup po střední linii. Tehdy člověk spojuje světla s nádobami, a tak se sjednocuje se Stvořitelem. Dostává tolik nádob, kolik je možné z levé strany, z pravé strany dostává kvality dávání, a tak vystupuje po střední linii až se dostane k Ejn sof. Stejně tak sestup od Ejn sof se děje oddělováním světél od nádob. [Otázka: Omezení (hebr. *cimcum*) se vztahovalo na požitky (hebr. *taanug*) nebo na vnímání dávajícího?

Omezení se vztahovalo na světlo v nádobě, protože v něm se odhalil stud, totiž vnímání dávajícího. Omezení požitků samých nebylo nutné, ale protože skrze ně vnímal Dávajícího, omezil (hebr. *cimcem*) i tyto požitky (tj. vnímání „já jen přijímám a On dává“).

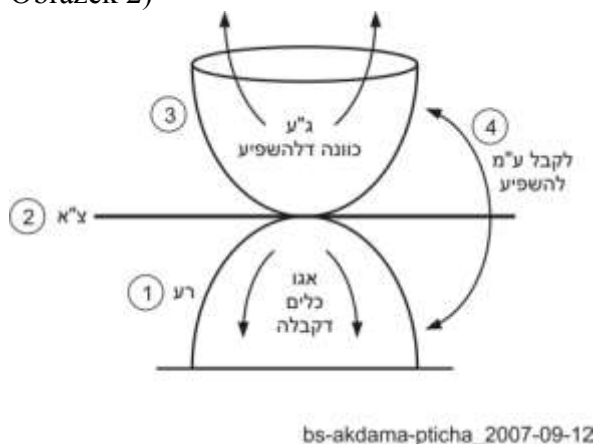
Otázka: Kde se nachází skupina, pomocí které má člověk uskutečnit nápravu *tikun*?

Nejsme spojeni se Stvořitelem, a tak se nemůžeme zaměřit na dávání, protože nevíme co to dávání je. Proto se všeobecná duše rozdělila na části, jež se cítí být vzájemně oddělené, ale zároveň jsou ve vztahu jedna k druhé. Můžeme proto vystupovat k druhému jako k tomu, kdo přijímá a rozvinout vůči němu dávání jako vůči Stvořiteli. Tak se stává místem, kde se připravujeme na dávání Stvořiteli. Jak je psáno „od lásky k bližnímu k lásce k B-hu“. Protože se nacházíme ve stavu skrytí Tváře (tj. nevnímáme Dávajícího), pak jediným naším prostředkem, který máme, je náš vztah k bližnímu.]

⁶⁸ Podle rabi Ašlaga jsou pro duchovní vývoj důležité tři činitele: skupina studentů, správné knihy a rav (tj. člověk, který je schopen skupinu vést).

8)

Obrázek 2)

ג"ע - hlava a oči hebr. *galgalta ve-ejnajim*

כוונה דלהשפיע - úmysl dávat hebr. *kavana de-lehašpija*

לקבל ע"מ להשפיע - přijmout s úmyslem dávaní hebr. *lekabel al-mnat lehašpija*

צ"א - první stažení (omezení) hebr. *cimcum alef*

אגו - ego

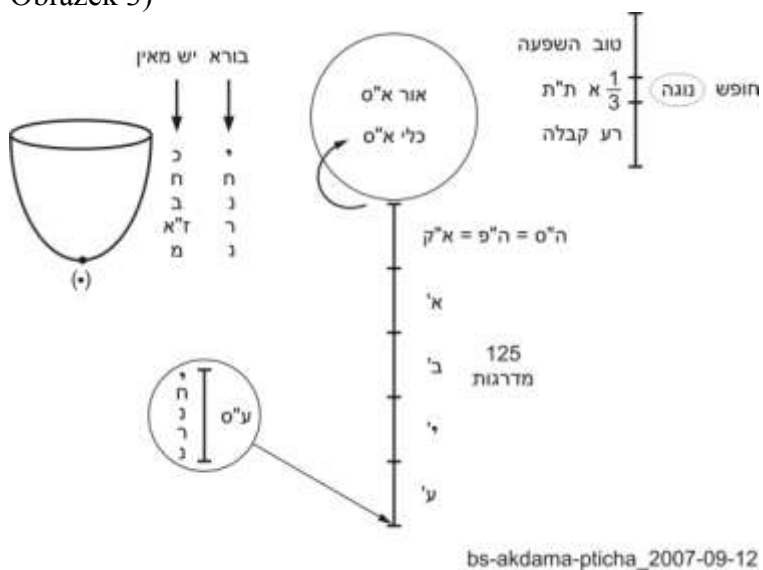
כלים דקבלה - nádoby přijímání hebr. *kelim de-kabala*

רע - zlo hebr. *ra*

Výklad obrázku č.2:

Člověk se snaží, aby jeho ego nic nepřijímalo, což značí nahradit ego kvalitou dávaní (všechna jeho chtění budou pod vlivem úmyslu dávat). Nejdříve poznává zlo v sobě, které pramení z ega. Pak učiní omezení (hebr. *cimcum*) - tj. snaží se ego nepoužívat. Potom získává nádoby dávaní (hebr. *kelim de-hašpaa*) což se nazývá hlava a oči (hebr. *galgalta ve-ejnajim*). Nakonec používá obojí, totiž úmysl dávat (hebr. *kavana de-lehašpija*) a nádoby přijímání (hebr. *kelim de-kabala*), aby mohl přijímat s cílem dávaní.

Obrázek 3)

א"ס – Světlo Nekonečna hebr. *Or Ejn sof*

כלי א"ס - nádoba Nekonečna hebr. *kli Ejn sof*

ה"ס – pět sefirot

ה"פ - pět tváří hebr. *hej parcuřim*

א"ק - Adam Kadmon

מדרגות - stupně (hebr. *madregot*), 125 stupňů, po kterých duše vystupuje ke stavu sjednocení

ע"ס - deset sefirot, počáteční písmena ze slov „eser sefirot“

טוב השפעה - dobro, dávání hebr. *tov hařpaa*

רע קבלה – zlo, přijímání hebr. *ra, kabala*

חופש - svoboda hebr. *chofeř*

Výklad obrázku č. 3:

Ve světě Ejn sof je pouze jediná nádoba naplněná jediným Světlem. Odtud začíná vývoj nádoby v souladu s tzv. “měřítkem“ (hebr. *kav ha-mida*; srov. Jr 31,38). Existuje pět světů: Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira a Asija. V každém světě je pět tváří (hebr. *parcuřim*) a v každé tváři je deset sefirot.

9)

„*Še hu kulo le-kabel ve-lo le-hařpija kemo behemot ve-chajat ha-arec ...*“ (..., který je celý pouze aspektem přijímání.)

Člověk je na stupni zvířete jak je psáno „všichni se podobají zvířatům“⁶⁹ (hebr. *kulam ke-behemot nidmu*). Bez aktivního bodu v srdci (hebr. *nekuda še-ba-lev*) je člověk řízen (*nif'alim*) ze shora jako nerosty, rostliny a zvířata.

Prostřednictvím rozvoje bodu v srdci získáváme svobodnou vůli a dosahujeme roviny člověka (hebr. *Adam*). Ale, když jsme ponořeni v chtění přijímat, působí na nás světlo, plníme jeho nařízení a nemůžeme z tohoto stavu uniknout. Chtění přijímat se vždy snaží, co nejvíce se naplnit, a tak je člověk úplně závislý na světle. Náš život je stejný jako život zvířete. Teprve skrze učení získáváme nádoby přijímání (hebr. *kelim de-kabala*) a nádoby dávání (hebr. *kelim de-hašpaa*), které jsou ve vzájemném protikladu. Na střední linii mezi nimi se nalézá naše svoboda – viz. obrázek – máme deset sefirot, uvnitř v prostřední třetině sefiroy Tif'eret (místo mezi nádobami přijímání a nádobami dávání), která se hebrejsky nazývá *klipat noga*⁷⁰ se vyvíjíme, v tomto bodě je skutečná svoboda.

Z pohledu kabaly na tomto světě není rozdíl mezi dobrem a zlem. Jak je psáno: „veškeré milosrdenství, které činí, pro sebe činí“⁷¹ (tzn. všechno dobro, které činíme, činíme jen pro sebe), veškeré naše jednání je špatné (tzn. egoistické). To, co považujeme za dobro nebo zlo, se řídí pouze našimi nádobami, [respektive tím,] jak moc využíváme ostatní, abychom se uspokojili.

Čím je chtění přijímat větší, tím výše člověk skrze jeho nápravu vystupuje. Protože při nápravě přeměňuje nádobu přijímání (hebr. *keli de – kabala*) na nádobu dávání (hebr. *keli de-hašpaa*); nesmí chtění přijímat zničit, ale pouze omezit (hebr. *lecacem*) a použít je, [totiž chtění] pro dávání (hebr. *lehašpija*).

Při výstupu pracuje člověk s více nádobami přijímání, k nimž přidává úmysl dávání, jak je psáno: „Kol ha-gadol mi-chavero, jicro gadol mimenu“ – každý kdo je větší než jeho bližní, jeho zlý pud je větší⁷², (tzn. zlý pud je větší, ale je pod vládou úmyslu dávat). Vzestup z tohoto světa (hebr. *olam ha-ze*) do světa Ejn sof znamená, že člověk stále více používá napravené ego.

Od Stvořitele proudí světlo, které neustále povzbuzuje člověka, aby se vyvíjel. Ale neurčuje, zda se [člověk] bude vždy vyvíjet správně nebo ne, to závisí na člověku samotném. Stvořitel je obecný zákon, který zahrnuje a udržuje celou realitu, zákon dokonalého dávání, který se nemění a nezná kompromisy. Stvořitel není takový, jak si Jej představujeme, [totiž] že se může změnit z dobra na zlo a naopak. To je pouze naše představa, protože my se

⁶⁹ Srov. Ž 49,21

⁷⁰ Srov. Ez 41,21

⁷¹ Srov. Př 14,34

⁷² Suka 52a

měníme, u nás se neustále mění hodnoty. V přírodě něco takového neexistuje. V tomto světě (hebr. *olam ha-ze*) se v nás odhalují zápisy (hebr. *rešimot*)⁷³, např. se odhalí určitý zápis z nádoby a ze světla, na který působí světlo, aby se odhalil. Člověk, jenž se nachází v tomto zápisu jej může uskutečnit a závisí na něm jak jej uskuteční. To, že Stvořitel odhaluje v člověku zápis, který může uskutečnit k dobru, ještě neznamena, že člověk tak učiní. Člověk dostal rozum, sílu k uskutečnění a svobodnou vůli, jak s nimi nakládat. Kdyby člověk dostal zápisy se všemi podmínkami k jejich správnému uskutečnění, byl by na stupni zvířete, které vždy ví, co má dělat. Člověk je člověkem, protože má svobodnou vůli chybovat, jestliže neví co má udělat nebo se nechce učit, co má dělat. Neustále dělá chyby; jak je psáno „tisíckrát padne spravedliví a zase povstane“⁷⁴. To značí: Má v mozku jakoby prázdné místo, v němž chybí přesné rozhodnutí. Při pádu si uvědomuje, že mu chybí přítomnost Stvořitele (program, který může od Stvořitele dostat a vyřešit problém). Vždy existuje vzorec s neznámou, kam člověk musí postupně stále častěji dosazovat Stvořitele, až do okamžiku, kdy se nemýlí (tj. vyřeší každý problém). Toto „prázdné místo“ vzniklo při rozbití nádob (hebr. *švirat ha-kelim*), když se nádoby přijímání a dávání spojily tak, že se vzdálily od Stvořitele; před tím jsme byli na stupni andělů. Z toho plyne, že dokud člověk k sobě nepřitáhne Stvořitele, nebude schopen vyřešit žádný problém.

11)

„*Ve be-ha-mitbaer lefanejnu muvan hejtev ki kol elu ha-alijot ve-geridot ve-ha-cimcumim* ...“ Z toho, co bylo vysvětleno, je dobře pochopitelné, že všechny výstupy, sestupy, omezení

Všechno o čem mluvíme, se týká pouze nádob a kvality dávání, které dosahujeme v nádobách. Té dáváme jména a přiřazujeme čísla. Kvalita, jež se odhaluje v člověku se nazývá Stvořitel (hebr. *Bore* – tj. kvalita dávání). Není Stvořitel (*Bore*) bez stvořeného (hebr. *nivra*). Stvořitel je to, co je možné odhalit uvnitř napraveného člověka (hebr. *nivra ha-metukan*) podle velikosti nápravy. Proto se nesmí Stvořitel považovat za nějakou abstraktní sílu. Stvořitel je neomezená kvalita dávání (hebr. *tchumat hašpaa*), která se má odhalit uvnitř naší napravené nádoby. Mimo nás není Stvořitel (*Bore*). Ejn sof je neomezená nádoba naplněná neomezenou kvalitou dávání, to je stav, po kterém toužíme. To, co je mimo nás, nemůžeme vnímat. Vždy jsme uvnitř nás samých.

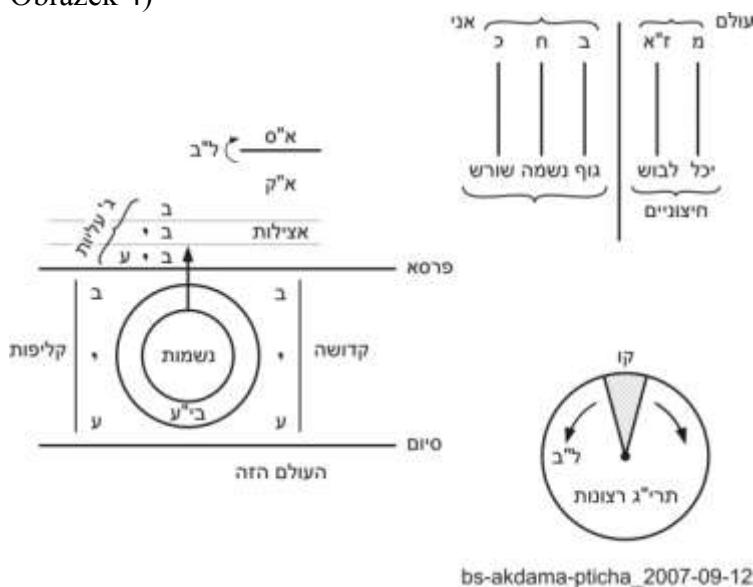
⁷³ *Rešimot* – hebrejské slovo, které kabala používá pro „duchovní geny“, tj. duchovní záznamy (bez vnější formy), informace o určitém stavu. www.kabbalah.info/czech/ slovník

⁷⁴ Př 24,16; Mecudot David Ž 119,164

Můžeme rozdělit všechny stupně, při sestupu z Ejn sof nebo při výstupu z hmotného světa k Ejn sof na dva stavy: Stav možnosti (hebr. *be-koach*) a stav uskutečnění (hebr. *be-poal*).

Vždy se nacházíme ve světech Bija. Duše se nacházejí mezi světy Bija de-klipot a Bija de-keduša. Svět Acilut nás řídí. Světy Bija společně s dušemi mohou vystoupit do světa Acilut, ale vždy společně. Podle toho jak duše napravují chtění z *klipot* skrze posvěcení, vystupují do světa Acilut. Duše nemohou vnímat skutečnost bez světů, stejně jako my, pokud bychom neviděli hmotný svět. I když se vše odehrává uvnitř, člověk vnímá tyto procesy jako vnější realitu. Proč? V duši je šoreš, *nešama, guf, levuš a hejchal*⁷⁵. Zatím nejsme schopni pracovat s nimi v celku. Svět jsou naše neopravené nádoby (*levuš a hejchal*), které vnímáme jako oddělené. V momentě, kdy je napravíme, obsáhneme všechny (viz. obrázek 4).

Obrázek 4)

- א"ס – Nekonečno hebr. *Ejn Sof*
- א"ק - Adam Kadmon
- אצילות - Acilut
- ג עליות - tři výstupy hebr. *gimel alijot*
- פרסא
- נשמות – pl. duše hebr. *nešamot*
- קדושה – svatost hebr. *keduša*
- קליפות – slupky hebr. *klipot*
- בי"ע – Bija
- סיום - konec hebr. *sijum*
- העולם הזה - tento svět hebr. *ha-olam ha-ze*
- אני – já hebr. *ani*

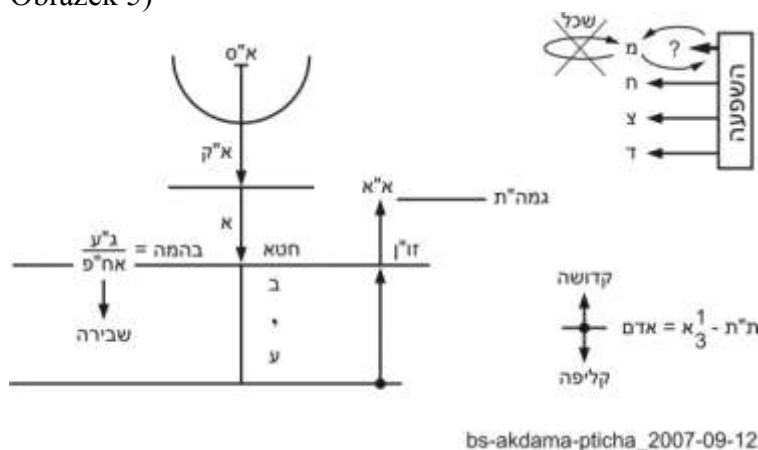
⁷⁵ Šoreš, *nešama, guf, levuš a hejchal* (kořen, duše, tělo, oblek a chrám) – hebrejské názvy pro části duše odpovídající deseti sefirot. Šoreš, *nešama, guf* (kořen, duše, tělo) jsou vnitřní nádoby duše (tvoří naše já), *levuš a hejchal* (oblek, chrám) jsou vnější nádoby duše (tvoří vnější svět), ale všechny odpovídají deseti sefirot duše.

עולם - svět hebr. *olam*
 גוף - tělo hebr. *guf*
 נשמה - duše hebr. *nešama*
 שורש - kořen hebr. *šoreš*
 היכל - chrám hebr. *hejchal*
 לבוש - oblek hebr. *levuš*
 תרי"ג רצונות - 613 žádostí hebr. *tarjag reconot*
 ל"ב - kamenné srdce (hebr. *lev ha-even*), žádosti, které člověk nemůže napravit
 קו – linie hebr. *kav*

Při výstupu ze stupně na stupeň se duše více sjednocují. Nejsou ale sjednoceny v jednu duši, to se děje pouze ve světě Ejn sof. Brání jim v tom kamenné srdce⁷⁶ (hebr. *lev ha-even*), které je mezi nimi (viz. obrázek 4).

Duše jsou svobodné (oddělené) počínaje světy Bija, to je následek prvotního hříchu, jež se stal ve světě Acilut.

Obrázek 5)

א"ס - Nekonečno hebr. *Ejn Sof*
 א"ק - Adam Kadmon
 גמח"ת - konec nápravy hebr. *gmar ha-tikun*
 א"א - Arich Anpin
 זו"ן - Zeir ve-Nukva
 חטא - hřích (hebr. *chet*), zde hřích prvotního člověka
 בהמה - dobytek hebr. *behema*
 ג"ע - hlava a oči hebr. *galgalta ve-ejnajim*
 אח"פ - ucho, nos, ústa hebr. *ozen, chotem, pe*
 שבירה - rozbití hebr. *švira*
 א – zkratka používaná pro svět Acilut
 ב – zkratka používaná pro svět Berija

⁷⁶ Kamenné srdce – hebrejsky *lev ha-even*, chtění, která stojí mezi jednotlivými dušemi a brání jim v úplném sjednocení; duše nemohou tato chtění napravit, budou napravena až v konečné fázi nápravy při přechodu ze světa Adam Kadmon do stavu Nekonečna (*Ejn sof*).

י – zkratka používaná pro svět Jecira
ע – zkratka používaná pro svět Asija
שכל - rozum hebr. *sechel*
השפעה – dávání hebr. *hašpaa*
ד- zkratka používaná pro označení nerostné říše hebr. *domem*
צ - zkratka používaná pro označení rostlinné říše hebr. *comeach*
ח - zkratka používaná pro označení živočišné říše hebr. *chaj*
מ- zkratka používaná pro označení lidské říše hebr. *medaber*
קדושה - svatost hebr. *keduša*
קליפה - slupka hebr. *klipa*

Výklad obrázku č.5:

Sestup ze světa Ejn sof do světa Adam Kadmon a ze světa Adam Kadmon do světa Acilut není skutečný sestup, ale pouze příprava. Prvotní člověk, který je ve světě Acilut se stále ještě nazývá zvíře⁷⁷ (hebr. *behema*), je zcela napravený (hebr. *metukan*), ve stavu ráje (hebr. *gan eden*). Jeho stav je stejný jako Ejn sof, protože se nachází v kvalitě dávání, kterou Stvořitel udržuje a ego je od něj odděleno. Ve chvíli, kdy se začne spojovat se svým egem, rozbíjí se⁷⁸ (hebr. *nišbar*), padá a tím se stává porušeným. Porušení mu dává v dalším vývoji možnost nápravy, návratu do světa Acilut. Člověk vystupuje z tohoto světa (hebr. *olam ha-ze*) skrze světy Bija do světa Acilut, dosahuje roviny Arich Anpin světa Acilut, kde je náprava (hebr. *tikun*) završena.

Při výstupu do světa Acilut volí duše spojení s *rešut jachid*⁷⁹. Člověk stojí mezi svatostí⁸⁰ (hebr. *keduša*) a slupkami⁸¹ (hebr. *kelipot*) a volí na jakou stranu se přikloní. Má v sobě prázdné místo, tj. neví co má přesně udělat, na rozdíl od zvířete, které vždy ví, jak se má zachovat, příroda v něm určuje vše. Člověk se musí rozhodovat sám. Rozhodnutí (kalkul) stojí v člověku místo Stvořitele. Člověk musí přivést Stvořitele do prázdného místa a tak pozná jak mají věci fungovat. V přírodě [se tvorové nacházejí v kategorii] *domem, comeach, chaj a medaber*⁸². Vůči *domem, comeach a chaj* Stvořitel působí otevřeně, proto se v životě nemýlí. Vůči *medaber* takové jasné působení není. Člověk musí požádat, musí věřit, že Stvořitel (tj. síla dávání) mu chybí a nesnažit se dosáhnout nápravy života rozumem.

⁷⁷ Zvíře – hebrejsky *behema*, termín, který v kabale označuje stav, ve kterém je stvoření zcela pohlceno a ovládáno světlem.

⁷⁸ Rozbití – hebrejsky *švira*, odhalení místa, kde Stvořitel jakoby neovládá stvoření

⁷⁹ Rešut jachid – pojem z halachy, označující jedinečný, tedy soukromý prostor. Zde označení stavu dávání – altruismu.

⁸⁰ Svatost – hebrejsky *keduša*, stav dávání - altruismu

⁸¹ Slupky – hebrejsky *kelipot*, přijímání pouze pro sebe, stav naprostého oddělení od věčného života, v kabale považovaný za smrt.

⁸² *Domem, comeach, chaj, medaber* – hebrejské názvy pro říši nerostnou, rostlinou, zvířecí a lidskou, v kabale označují stupně vývoje chtění přijímat.

Světy (hebr. *olamot* - z hebrejského slova *ne'elam* – skrytý) jsou systémem zastínění světla, dávání Stvořitele. Existuje jen jedna síla, která se nazývá Stvořitel (hebr. *koach hašpaa*). Uspořádává sebe, tak aby mohl působit na budoucí stvoření ve všech aspektech. Baal Ha-sulam k tomu uvádí příklad: „Byl mocný král, kterému se měl narodit syn. Král pro syna vše předem připravil, aby se z něj mohl stát velký vládce“. Vše, co se připravuje pro syna, se nazývá světy. Existují uvnitř Horního Světla (hebr. *or ha-eljon*) v rámci plánu stvoření duše. Dokud nejsou duše, neexistují ani světy. O světech se učíme z pozice duší, které těchto světů dosáhly. Tak říkáme, že Stvořitel, všezahrnující síla, na nás působí skrze různé stupně. Proto všechny tyto stupně existují pouze v možnosti a teprve, když se objeví duše, která je odhaluje, mohou působit.

12)

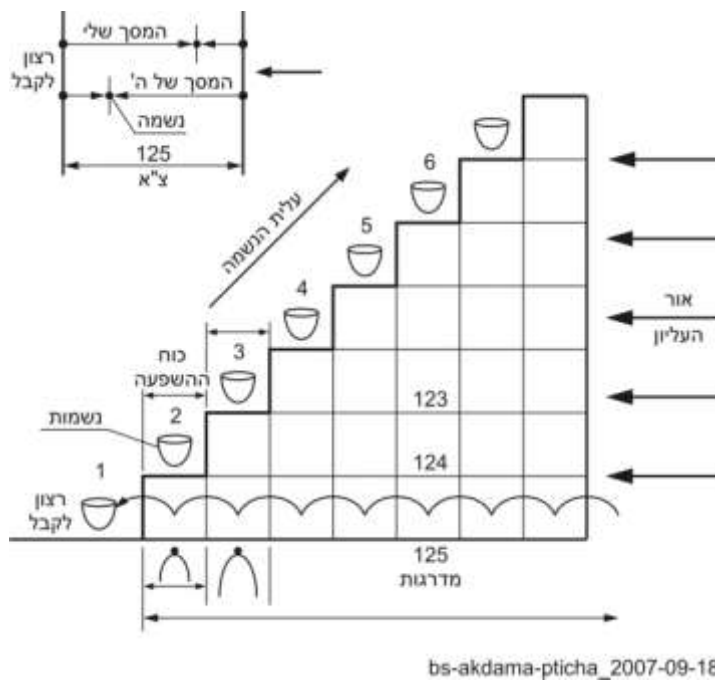
„*Ve emšol lecha me-havajot de-olam ha-ze ...*“ A dám ti příklad z tohoto světa

Nad světem Acilut neexistují závoje. Všechny řády, které jsou ve světě Acilut se vztahují ke sjednocení duší s horním Světlem. Ve světech Bija jsou ještě stupně a nedostatky, dobro a zlo. Smyslem světů Bija je, abychom mohli vystoupit nad naše ego a stát se součástí světa Acilut.

Ve Světle nejsou žádné změny, skrze všechny závoje proudí jen jedno Světlo, které na nich není závislé. Mění se jen závoje, které ukazují duši Světlo podle svého stavu. Světlo je dobré a dobro poskytující (hebr. *tov ve-mejtiv*) pro dobré i zlé, aby všichni dosáhli konečné nápravy. Závoje nám způsobují pocit zla, nedostatku, jestliže je překonáme prostřednictvím „není nikdo kromě Něho⁸³“ (hebr. *ejn od milvado*); to značí, že za závoji se skrývá Stvořitel, sjednotíme se s horním Světlem, odhrneme závoj. Musíme vidět světy (hebr. *olamot*) jako prostředek působení světla na duše, aby se sním mohly sjednotit.

⁸³ Není nikdo, kromě Něho – hebrejsky *ejn od milvado*, ve všem působí Stvořitel.

Obrázek 6)

המסך שלי - moje zástěna hebr. *ha-masach šeli*
 'המסך של ה' - zástěna Stvořitele hebr. *ha-masach šel ha-Šem*
 רצון לקבל - vůle získávat (chtění přijímat) hebr. *racon lekabel*
 נשמה – duše hebr. *nešama*
 צ"א - první stažení (omezení) hebr. *cimcum alef*
 אור העליון - Horní Světlo hebr. *or ha-eljon*
 מדרגות – stupně hebr. *madregot*
 עלית הנשמה - výstup duše hebr. *alijat ha-nešama*
 כוח ההשפעה - síla dávání hebr. *koach ha-šašpaa*
 נשמות – duše hebr. *nešamot*

Výklad obrázku č. 6:

Závoje jsou světy. Horní Světlo působí stejnou silou, prochází skrze závoje, které umožňují, abychom vydrželi a pocíťovali působení Světla. Jestliže chceme vystoupit na vyšší stupeň, musíme dosáhnout chtění dávat (hebr. *tchunat hašpaa*) tohoto stupně. Výstup ze stupně na stupeň znamená, že zakoušíme, co je to síla dávání (hebr. *koach hašpaa*) ze strany Stvořitele a přijímáme ji. Stává se naší silou a tím se zruší závoj. Skrýváme svoje chtění přijímat za tytéž závoje a tak se přibližujeme Stvořiteli. Když člověk vystupuje, Stvořitel se mu stále více odkrývá a egoistické chtění se stále více dostává do skrytosti.

Mezi chtěním přijímat a světlem je zástěna (hebr. *masach*), jež má vždy 125 stupňů. Cimcum alef stále působí. Kde se člověk nalézá vzhledem ke Stvořiteli závisí na tom, nakolik je skryto jeho chtění přijímat (jak velký *masach* má vzhledem ke chtění přijímat).

13)

„*Ve ejn liš'ol ...*“ A není třeba se ptát

Vždy existuje systém stupňů, po kterých duše vystupují. Duše vystupují společně se světy Bija do světa Acilut. Při výstupu duše pohlcuje světy, které se mění v zástěny chtění přijímat. Stvořitel působí vždy dvěma směry, z jedné strany zesiluje chtění přijímat, z druhé strany poskytuje potřebnou sílu podle požadavku nádoby k jeho překonání. Světlo tedy odhaluje chtění přijímat a ustanovuje zástěnu chtění. Svobodná vůle znamená chtít, aby se tak stalo.

V duchovním vývoji nelze jít nazpět, neubíráme svatost, ale přidáváme (hebr. *ma'alim be-kodeš ve-lo moridim be-kodeš*) - tj. ani člověk ani lidstvo jako celek se na cestě vývoje nevracejí zpět. Od počátku stvoření procházíme procesem, který na nás není v ničem závislý. Máme pouze zakoušet sílu dávání, tím urychlit její poznání a dostat se do vyššího stavu. Nacházíme se v Ejn sof, procházíme procesem, jež se nazývá „proces vývoje duší“ a probíhá uvnitř nás samých. My můžeme pouze zrychlit vývoj, který neustále postupuje od začátku stvoření až k jeho cíli. Nemůžeme tento vývoj v ničem změnit. Vně nás není vývoj, ten probíhá pouze uvnitř našeho vědomí.

Proces vývoje, kterým procházíme, je to jediné, co je nám odhaleno. Kromě toho se nacházíme ve světě Ejn sof v jedné, jednoduché a stálé skutečnosti. Uvnitř duší se odhalují zápisy (hebr. *rešimot*) a my pouze můžeme zrychlit jejich vývoj - tj. snažit se přimknout ke Stvořiteli.

Člověk (*nivra*) se odívá do šatu, který mu dává Stvořitel. Stvořitel se odhaluje ve skrytí, v dvojitém skrytí (hebr. *hester kaful*) Jej téměř nevnímáme, v běžném skrytí (hebr. *hester ragil*) člověk vnímá Stvořitele pocitem, jenž není dobrý, ale s poznáním, že je to k dobrému. Podle míry tohoto poznání se přimkne k Jeho působení a povznáší se nad své ego. Vyžaduje působení Stvořitele, aby Jej mohl milovat, i když ve svém životě toto působení pociťuje jako špatné. Z toho vyplývá, že z částečného skrytí Stvořitele vytváří člověk svůj „*masach*“, zástěnu na chtění přijímat. Nechce, aby bolest přestala, ale chce v ní vidět lásku.

Neexistuje nic kromě Stvořitele, ve všem čím procházíme, působí horní Světlo (hebr. *or ha – eljon*). Jak je psáno: „Jméno (*Havaja*) jsem nezměnil“⁸⁴ (hebr. *Ani Havaja lo šinití*). *Havaja* je Tetragram, a tedy působení čtyřmi aspekty přímého Světla vůči stvořením. To, že člověk vnímá Stvořitele jako cizího, odlišného, je kvůli zástěnám (hebr. *kisujim*), jež jsou obrazem poškození člověka.

V plánu stvoření je obsaženo vše v možnosti. *Nivra* je jako černý bod v bílém světle. V tomto bodě jsou obsaženy všechny procesy, kterými musí projít do posledního detailu. *Nivra* pomáhá uskutečňovat proces a tím se stává opravdovým *nivra* člověkem. Svatý, budiž požeňán, začíná stvoření a člověk ho dokončuje. „Na začátku“ bylo vše v možnosti, ale pro Stvořitele je to skutečnost a na konci - tj. pro člověka je vše uskutečněno. Člověk přijal kvality Stvořitele. Všechny závoje slouží k tomu, aby člověk uskutečnil plán stvoření.

15)

Světlo přináší k *nivra* jak nedostatky (nádoby), tak *masachim* – zástěny – tj. skutečné nádoby na přijetí světla a naplnění což je *masach* - zástěna a vracející se světlo (hebr. *or chozer*). Naplnění je dávání (hebr. *midat hašpaa*), které člověk získává nad chtěním přijímat (viz. obrázek č. 6).

Cílem člověka je dosáhnout stejného požítku z aktu dávání jako Stvořitel. Člověk nikdy nemůže mít skutečný požitek z přijímání. Chtění přijímat se má poskytnout pouze nezbytný požitek nutný k jeho existenci, což je jen kapka ze světa *Acilut* do světů *Bija de-tuma*⁸⁵. Cílem člověka je přijmout na sebe od Stvořitele všechny jeho závoje⁸⁶.

„*Ašer be-acmuto jitbarach lejt hasaga tfisa ...*“ Nemůžeme pochopit podstatu Stvořitele (hebr. *acmuto jitbarach*), protože je to příčina naší existence, která předchází stvoření (nádobě) a proto ji nemůžeme vnímat uvnitř nádob. Vnímáme pouze skrze naše nádoby. V našich nádobách jsou vnímána světla. Co to ale jsou světla? Světla nejsou to, co nás naplňuje; my [však] nevíme, co nás naplňuje. Známe jen to, co pociťujeme - tj. naši reakci na něco, co se možná nachází v nás. Existuje určitý vnitřní fenomén, který člověku vykresluje jako by se nacházel v nějaké skutečnosti. Neznáme jeho příčinu, jen to, co se odehrává v našem nitru.

⁸⁴ Mal 3,6

⁸⁵ V lutrijánské kabale je rozšířena představa, že zlo a egoismus parazituje na Zdroji veškerého Dobra a formuje světy v jakési nápodobě duchovních úrovní, *parcufim*, *sefirot* – tzv. *Bija de-tuma* (světy nečistoty).

⁸⁶ Přijmout závoje – tj. postupně napravit všech 613 egoistických žádostí.

„*Derech hitlabšuto be-ha-kelim šel ha-eser sefirot ...*“ To co je oblečeno do deseti sefirot vnímáme skrze deset sefirot a nemůžeme to považovat za podstatu Stvořitele. Horní Světlo (hebr. *Or ha-eljon*) se nazývá to, co je přijato v nádobách. Nádoby pociťují, že přijímají. O Světle samém mimo nádobu nelze říci nic. Mimo nádobu je Jeho podstata (*acmuto*). Proto mluvíme jen o dojmu; pohnutí (hebr. *hitpa'alut*). Stvořitel je *Bo-ve-Re* (pojď a viz). *Bo* – přijmi nápravu svého chtění přijímat, tehdy dosáhneš stavu *Bo* a pak dosáhneš stavu *Re* – *Reija* – odhalení světla⁸⁷ Chochma uvnitř nádob. Pojď (*Bo*), posvěť tyto nádoby světlem milosrdenství⁸⁸ (hebr. *or de-chasadim*) a odhal světlo Chochma uvnitř světla milosrdenství; to se nazývá *Re*.

4.4. Překlad části textu Úvodu do kabaly

1) Rabi Chananja ben Akašja říká: „Svatý, budiž požehnán, chtěl učinit Izraele hodným⁸⁹ (důstojným), proto mu daroval mnoho zákonů a přikázání, jak je řečeno: „Proto, aby je učinil spravedlivými se Hospodinu zalíbilo vyvýšit a zvelebit zákon.“ (Makot 23b). Je známo, že hebrejský výraz *zchut* pochází ze slova *hizdakekut*, jak řekli naši učenci: „Přikázání byla dána, aby skrze ně byl Izrael očištěn“.

Je třeba pochopit, co je čistota, kterou dosahujeme studiem Tóry a plněním přikázání (hebr. *micvot*). A také co je to za nános (hebr. *ovjut*) v nás, který musíme očistit skrze Tóru a plnění přikázání (*micvot*).

Vraťme se v krátkosti: Podle plánu stvoření se mají stvořené bytosti (hebr. *nivrajim*) těšit ze štědrosti Stvořitele, a proto bylo do duší vtištěno chtění přijímat hojnost (hebr. *šefa*) od Stvořitele. Chtění přijímat je nádoba, jež přijímá potěšení obsažené v přívalu hojnosti (hebr. *šefa*). Podle velikosti a síly chtění přijímat hojnost (*šefa*), se řídí potěšení a radost, které jsou v přívalu hojnosti (*šefa*); ne méně a ne více. Jsou vzájemně spojeny tak, že není možno je oddělit, jsou oddělené pouze v tom, k čemu se vztahují. Potěšení patří k přívalu (*šefa*) a velké chtění přijímat příval (*šefa*) patří k přijímajícímu stvoření (*nivra*). Samozřejmě tyto dva aspekty vycházejí ze Stvořitele, budiž požehnán a jsou součástí plánu stvoření, ale je možno je od sebe oddělit tak, jak bylo řečeno, totiž, že příval je z podstaty Stvořitele – tj. vychází jako něco z něčeho a chtění přijímat v něm obsažené, je kořenem stvořených bytostí

⁸⁷ Světlo moudrosti – hebrejsky *or de-chochma*, světlo přijímané absolutním chtěním přijímat

⁸⁸ Světlo milosrdenství – hebrejsky *or de-chasadim*, světlo přijímané skrze chtění dávat

⁸⁹ Hodným (čistým) – skrze Tóru a její přikázání je Izraeli dána možnost dosáhnout stavu sjednocení se Stvořitelem - tj. dosáhnout stavu čistoty a získat veškerý požitek obsažený v plánu stvoření.

(*nivrajim*) – tj. je kořenem nového, které se vysvětluje jako vycházení „něčeho z ničeho“, protože v podstatě Stvořitele není aspekt přijímání. A tak zmíněné chtění přijímat je materiálem veškerého stvoření od počátku až do konce. Všechna rozmanitá stvoření a jejich stavy, jež nemají konce a způsoby jejich řízení (*hanhaga*), které již byly odhaleny nebo teprve budou odhaleny, jsou pouze kvalitami a změnami hodnot (*arachim*) chtění přijímat. A vše, co je obsaženo v těchto stvořeních (*brijot*) – tj. vše co je přijato v chtění přijímat, které je do nich vtisknuto, vychází z podstaty Stvořitele jako něco z něčeho a nepochází z aspektu nového stvoření něčeho z ničeho, protože to není nic nového.

2) A jak bylo řečeno, chtění přijímat je zahrnuto v plánu stvoření ve všech svých varietách společně s velkým přívalem (*šefa*), jímž je chtěl Svatý, budiž požehnán, potěšit a obdarovat. A věz, že toto je tajemství světla (*or*) a nádoby (*keli*), které postřehujeme v horních světech. Jsou vzájemně spojeny a postupují společně ze stupně na stupeň a tou měrou jak stupně klesají od světla Jeho tváře a vzdalují se od Svatého, budiž požehnán, se zhmotňuje⁹⁰ chtění přijímat obsažené v přívalu (*šefa*). A také je možno říci obráceně, že podle míry zhmotnění chtění přijímat v přívalu, sestupuje chtění přijímat ze stupně na stupeň. Až do nejnižšího místa ze všech – tj. místa, kde se chtění přijímat úplně zhmotňuje. Toto místo se rozlišuje jako svět Asija, chtění přijímat jako tělo člověka a příval (*šefa*), který přijímá jako podstata života v tomto těle (a stejně tak u všech ostatních stvoření v tomto světě). Takovým způsobem, že veškerý rozdíl mezi horními světy a světem naším tkví v tom, že dokud chtění přijímat obsažené v přívalu Svatého, budiž požehnán, se zcela nezhmotnilo, stále se nachází v duchovních světech, horních světech vzhledem ke světu našemu, ale jakmile se chtění přijímat úplně zhmotnilo, znamená to, že se nachází v tomto světě.

3) A zmíněný řád sestupu, jenž přivádí chtění přijímat ke konečné podobě v tomto světě, je založen na pořadí čtyř aspektů, které jsou ve čtyřech písmenech Jména o čtyřech písmenech (Tetragramu). Protože čtyři písmena, která jsou ve jménu Svatého, budiž požehnán, zahrnují veškerou realitu. Obecně se stávají jasnými v deseti sefirot: Chochma, Bina, Tiferet, Malchut a jejich kořenu. Sefira Tiferet v sobě zahrnuje šest sefirot, které se nazývají Chagat, Nehí⁹¹ a kořen se nazývá Keter, ale zpravidla se nazývají Chub, Tum⁹². Zapamatuj si to.

A jsou to (čtyři písmena jména Svatého, budiž požehnán) čtyři světy, které se nazývají: Acilut, Berija, Jecira, Asija. A svět Asija zahrnuje v sobě také náš svět (hebr. *olam ha-ze*).

⁹⁰ Zhmotnění v kabale znamená zesílení chtění přijímat pouze pro sebe.

⁹¹ *Chagat, Nehi* – zkratky názvů sefirot Chesed, Gevura, Tiferet, Necach, Hod a Jesod

⁹² *Chub Tum* – zkratky názvů sefirot Chochma, Bina, Tiferet, Malchut

Takže neexistuje stvoření v tomto světě (*olam ha-ze*), jež by nebylo vytvořeno z Ejn sof, budiž požehnán (tj. každý tvor je zahrnut v plánu stvoření, který má poskytovat požitky stvořením). Chtění dávat v sobě zahrnuje světlo a nádobu – tj. určitou míru přívalu s chtěním přijmout tento příval. Příval proudí od Stvořitele jako „něco z něčeho“ a chtění přijímat příval je stvořeno jako „něco z ničeho“. Aby chtění přijímat dosáhlo konečné kvality, musí sestoupit společně s přívalem skrze čtyři světy: Acilut, Berija, Jecira, Asija a tehdy je dokončeno stvoření, světla a nádoby, které se nazývají tělo a světlo života, jež je v něm.

4) Postupný vývoj chtění přijímat skrze zmíněné čtyři aspekty, které jsou v Abija, je nutný, protože existuje zákon: Přítomnost světla a jeho absence tvoří skutečnou nádobu.

Výklad: Dokud se nádoba neoddělí od světla, je pohlcena světlem, jako se světlo svíce ztrácí v záři pochodně. Je tomu tak proto, že světlo a nádoba jsou vzájemně naprosto rozdílné. Světlo je příval, který proudí z podstaty Svatého, budiž požehnán, jako „něco z něčeho“ a z hlediska plánu stvoření, který je v Ejn sof, budiž požehnán, představuje světlo čisté dávání a není v něm nic z chtění přijímat. Naprosto odlišná od něj je nádoba, která je absolutní chtění přijímat tento příval, je podstatou stvoření a neobsahuje vůbec aspekt dávání. Proto, když jsou navzájem spojeny, je chtění přijímat pohlceno⁹³ světlem. Může se vymezit jen tehdy, když světlo zmizí. Protože pak po něm začne toužit a touha vymezuje nádobu.

Když se poté světlo vrací a „obléká se“ (hebr. *mitlabeš*) do nádoby, jedná se již o dvě oddělené entity, světlo a nádobu nebo tělo a život. A zaměř sem pozornost, protože toto je hloubka všech hloubek (tzn. toto je velmi zásadní a podstatné).

5) A proto jsou potřeba čtyři aspekty, které jsou ve Jméně o čtyřech písmenech (Tetragram) a nazývají se Chochma, Bina, Tiferet a Malchut.

Aspekt alef⁹⁴, jenž se nazývá Chochma, zahrnuje stvořené v jeho celistvosti, světlo i nádobu. Je v něm absolutní chtění přijímat s veškerým světlem, které se hebrejsky nazývá *or ha-chochma* nebo *or ha-chaja*, protože je to světlo života (hebr. *or ha-chajim*) v stvořeném, oblečené (hebr. *melubaš*) v jeho nádobě. Avšak aspekt alef je zcela světlem a nádoba, která je v něm není téměř znatelná, protože je promíchaná se světlem a ztrácí se v něm jako světlo svíce v záři pochodně⁹⁵.

⁹³ Pohlceno světlem – tzn. je neutralizováno přijatým požitkem.

⁹⁴ Aspekt alef – první aspekt, hebrejské písmeno alef má číselnou hodnotu 1.

⁹⁵ Chtění přijímat je neutralizováno absolutním naplněním.

Po něm následuje aspekt bet⁹⁶. Nádoba Chochmy se chce připodobnit Hornímu Světlu (hebr. *or ha-eljon*), které ji naplňuje – tj. probouzí se v ní chtění dávat (hebr. *racon lehašpija*) Stvořiteli, tak jako je tomu v přirozenosti světla, jež ji naplňuje, které je čistým dáváním. A tehdy skrze toto chtění, jež se v ní probudilo, k ní proudí od Stvořitele nové světlo, které se nazývá světlo milosrdenství (hebr. *or chasadim*). Kvůli tomu se téměř oddělila od světla moudrosti (hebr. *or ha-chochma*), kterým ji Stvořitel zahrnoval. Protože světlo moudrosti může být přijímáno pouze svou nádobou – tj. absolutním chtěním přijímat. Světlo a nádoba aspektu bet jsou naprosto rozdílné od světla a nádoby aspektu alef, neboť nádoba v aspektu bet je chtění dávat a světlo v něm je světlo milosrdenství (*or ha-chasadim*); tzn. světlo proudící skrze sjednocení stvořeného se Stvořitelem: chtění dávat jí umožňuje připodobnit se Stvořiteli a připodobnění v duchovním smyslu znamená sjednocení.

Pak přichází aspekt gimel⁹⁷. Což značí: Poté co se zmenšilo světlo ve stvořeném na světlo milosrdenství bez světla moudrosti (a je známo, že světlo moudrosti je podstatou života stvořeného), přitáhl nakonec aspekt bet k sobě určité množství světla moudrosti, aby probleskovalo do světla milosrdenství. Tento akt přivedl zpět určitou část z chtění přijímat. Vznikla nová nádoba, jež se nazývá aspekt gimel nebo Tiferet a světlo, které jí naplňuje se nazývá světlo milosrdenství se záblesky světla moudrosti: Hlavní část tohoto světla je světlo milosrdenství, menší část tvoří světlo moudrosti.

Pak přichází aspekt dalet⁹⁸. To znamená, že nádoba aspektu gimel nakonec chce přitáhnout všechno světlo moudrosti jako u aspektu alef. Tento čin je aspektem touhy, jež je stejně silná jako chtění přijímat v aspektu alef. Nyní je od světla moudrosti oddělen, světlo moudrosti do něj není oblečeno, ale on po něm touží. Takto se vymezuje chtění přijímat – tj. nádoba vzniká příchodem světla a jeho následným zmizením. Když pak nádoba světlo znova přijímá, předchází světlu. Proto je aspekt dalet skutečnou nádobou, která se nazývá Malchut.

6) Čtyři aspekty jsou tajemstvím deseti sefirot, jež se rozlišují ve všem vytvořeném a v každém stvoření (*nivra*) – jak ve čtyřech světech tak v nejmenším detailu reality.

Aspekt alef se nazývá Chochma nebo svět Acilut. Aspekt bet se nazývá Bina nebo svět Berija. Aspekt gimel se nazývá Tiferet nebo svět Jecira. Aspekt dalet se nazývá Malchut nebo svět Asija.

⁹⁶ Aspekt bet – druhý aspekt, hebrejské písmeno bet má číselnou hodnotu 2

⁹⁷ Aspekt gimel – třetí aspekt, hebrejské písmeno gimel má číselnou hodnotu 3

⁹⁸ Aspekt dalet – čtvrtý aspekt, hebrejské písmeno dalet má číselnou hodnotu 4

A vysvětleme čtyři aspekty, které jsou v každé duši. Když duše vychází z Enj sof, budiž požehnán a přichází do světa Acilut, je to aspekt alef duše. Zde se ještě nenazývá jménem duše, protože pojem “duše“ (hebr. *nešama*) znamená, že je určitým způsobem oddělena od Stvořitele, budiž požehnán. Skrze oddělení vystupuje z aspektu Ejn sof a dosahuje určité samostatnosti. Dokud nemá formu nádoby neexistuje nic, co by ji oddělovalo od podstaty Svatého, budiž požehnán, do chvíle, kdy bude hodna se nazývat tímto jménem (tzn. duše). A již je ti známo, že v aspektu alef nádoby, nelze nádobu vůbec rozeznat, protože je zcela pohlcena světlem a to je tajemství vyslovené o světě Acilut, který je absolutní B-žství. A dokonce duše ostatních stvoření, když procházejí světem Acilut, jsou považovány za sjednocené s podstatou B-ha.

7) A ve světě Berija vládne aspekt bet, tj. aspekt nádoby chtění dávat. Když se duše vyvíjí (sestupuje) a přichází do světa Berija a dosahuje aspektu této nádoby, tehdy se nazývá jménem “duše“ (hebr. *nešama*), tzn., že již vystoupila a oddělila se od podstaty Stvořitele a získává jméno “nešama“. Avšak tato nádoba je velmi čistá, neboť se podobá Stvořiteli, a proto je absolutně duchovní.

8) A ve světě Jecira vládne aspekt gimel, jenž z části obsahuje chtění přijímat, a proto když se duše vyvíjí a přichází do světa Jecira, a získává jeho nádobu, opouští duchovní aspekt “nešama“ a nazývá se jménem “duch“ (hebr. *ruach*). Jeho nádoba je smíšená s určitým nánosem (hebr. *ovijut*), totiž s chtěním přijímat. Ale nadále je považován za duchovní, protože velikost nánosu nepostačuje k jeho úplnému oddělení od podstaty Stvořitele a k utvoření stavu, který se nazývá tělo a je „nezávislý“.

9) A ve světě Asija vládne aspekt dalet, který je dokončením nádoby chtění přijímat. Na této rovině dosahuje duše aspektu těla⁹⁹, jež je naprosto rozdílné a zcela oddělené od podstaty Svatého, budiž požehnán a je „nezávislé“. Světlo, které ho naplňuje se hebrejsky nazývá *nefeš* – tzn. světlo bez vlastního pohybu. A věz, že neexistuje sebenepatrnější detail v realitě, který by nezahrnoval všechny světy Abija¹⁰⁰.

10) A hle, shledáváš jak *nefeš*, která je světlo života oblečené do těla, vychází jako „něco z něčeho“ z podstaty Stvořitele a při průchodu čtyřmi světy Abija se vzdaluje od Světla tváře

⁹⁹ Aspekt těla – tzn. absolutní chtění přijímat pouze pro sebe

¹⁰⁰ K uskutečnění veškerých procesů dochází skrze tyto čtyři respektive pět aspektů.

Svatého, budiž požehnán, až se dostane do nádoby, jež je mu určena a nazývá se tělo¹⁰¹. A tehdy získává nádoba svou konečnou formu, světlo v ní se velmi zmenšilo, [do té míry], že není znát odkud vychází¹⁰².

Přesto [člověk] studiem Tóry a plněním příkazů (hebr. *micvot*) s úmyslem poskytovat potěšení Stvořiteli, očišťuje svou nádobu, která se nazývá tělo. Až se stane hodným dostat veškerý příval (*šefa*) obsažený v plánu stvoření. A to je to, co řekl rabi Chananja ben Akašja: Svátý, budiž požehnán, chtěl učinit Izrael hodným, proto mu daroval Tóru a přikázání.

11) Skrže toto poznáš skutečnou hranici, abys mohl rozlišit mezi duchovním a hmotným. Protože vše, co obsahuje chtění přijímat se všemi aspekty – tj. aspekt dalet, nazývá se hmotným¹⁰³. Nalézá se v každém detailu tohoto světa. A vše, co je nad úplným chtěním přijímat se považuje za duchovní. Jsou to světy Abija, které stojí nad tímto světem a veškerá realita v nich. Tak pochopíš, že výstupy a sestupy, o nichž se mluví v souvislosti s horními světy neznamenaají změnu místa. Týkají se pouze čtyř aspektů v chtění přijímat. Vše, co je vzdáleno od aspektu dalet, se považuje za místo výše položené a vše, co se přibližuje k aspektu dalet, stojí níže.

12) Avšak je třeba pochopit [následující]: Jak je možné (jestliže podstatou stvořeného a veškerého stvoření je pouze chtění přijímat a to co, je více než chtění přijímat, nespadá úplně do stvoření, ale proudí jako „něco z něčeho“ z podstaty Stvořitele), proč považujeme chtění přijímat za nános a temnotu, které musíme očistit skrže Tóru a přikázání. Jinak nedojdeme k vznešenému cíli plánu stvoření.

13) A věc se má takto: Jako hmotné věci jsou vzájemně odděleny skrže vzdálenost v prostoru, jsou duchovní entity odděleny jedna od druhé skrže rozdílnou formu (povahu). To je možné vidět i v tomto světě – např. dva lidé, kteří mají podobné myšlení, se mají rádi a vzdálenost v prostoru je nemůže v tomto smyslu rozdělit. Naopak, když se liší myšlením (tzn. povahou), nemají se rádi a blízkost v prostoru je nesjednotí. To značí, že rozdílná forma myšlení je oddaluje a stejná forma myšlení je sblízuje. Když například povaha jednoho je ve všech aspektech rozdílná od povahy druhého, jsou navzájem vzdáleni jako západ od východu. Stejným způsobem uvažuj v duchovních světech – tj. všechna vzdálení, přiblížení, spojení a sjednocení, která se v nich rozlišují, jsou jen stupněm rozdílu formy. Podle míry rozdílu

¹⁰¹ Tělo – v kabale chtění přijímat pouze pro sebe, není zde míněno tělo hmotné.

¹⁰² Stvoření v tomto stavu jakoby ztrácí kontakt se Stvořitelem.

¹⁰³ Ve smyslu absolutního chtění přijímat.

formy se oddělují jedna od druhé a podle míry podobnosti formy se vzájemně sjednocují. Skrze to pochopíš, že i když je chtění přijímat nutným zákonem ve stvoření, protože je aspektem stvořeného v něm, a je nádobou schopnou dosáhnout cíle plánu stvoření, přesto je kvůli tomu absolutně odděleno od Stvořitele, protože se liší formou až do stupně naprosté rozdílnosti od Stvořitele. Stvořitel je dávání, není v Něm žádné chtění přijímat; naproti tomu stvořené je čisté přijímání, jež neobsahuje žádné dávání. Neexistuje větší rozdílnost ve formě, z toho nutně pramení, že tato rozdílnost ho odděluje od Stvořitele.

14) Aby bylo možno vysvobodit stvořené (*nivrajim*) z tohoto oddělení, událo se tajemství prvního stažení (hebr. *sod ha-cimcum alef*) – tzn.: aspekt *dalet* byl oddělen od všech tváří svatosti (hebr. *parcufej keduša*) a zůstal jako prázdný prostor bez světla. U všech tváří svatosti byla učiněna na nádobě Malchut zástěna (hebr. *masach*), aby nepřijímaly světlo do aspektu *dalet*. Když pak Horní Světlo chce proniknout do stvořeného (*ne'ecal*) a zástěna je odráží zpět, dochází ke střetu (hebr. *haka*) mezi Horním Světlem a zástěnou a ke vzniku vracejícího se světla (hebr. *or chozer*). Vracející se světlo vystupuje ze zdola nahoru a obléká se do deseti sefirot Horního Světla. To znamená: Část světla, které bylo odraženo (nazývá se vracející se světlo – *or chozer*), se odělo do Horního Světla, stalo se nádobou pro přijetí Horního Světla namísto aspektu *dalet*. Poté se rozšířila nádoba Malchut stejnou měrou jako vracející se světlo, totiž světlo, které bylo odraženo, vystoupilo a obléklo se do Horního Světla zezdola nahoru, a rozšířila se ze shora dolů, tím se oblékla světla do nádob (tj. do vracejícího se světla). To je tajemství “hlavy“ a “těla“, jež jsou na každém stupni. Protože spojení (hebr. *zivug de-haka*)¹⁰⁴ Horního Světla se zástěnou dovoluje vystoupit vracejícímu se světlu zezdola nahoru. Vracející se světlo se obléká do deseti sefirot Horního Světla v aspektu deseti sefirot “hlavy“, to jsou kořeny nádob, neboť zde se nemůže jednat o skutečné oblečení. Potom, když se Malchut rozšiřuje s vracejícím se světlem ze shora dolů, tehdy se vracející se světlo stává aspektem nádob pro přijetí Horního Světla. Dochází k odění světla do nádob. Tento aspekt se nazývá tělo určitého stupně (tj. skutečná nádoba).

15) Po prvním stažení (hebr. *cimcum alef*) vznikly nové nádoby v tvářích svatosti (hebr. *parcufim de-keđuša*) namísto aspektu *dalet*. Je třeba porozumět, jak se mohlo vracející se světlo stát přijímající nádobou, když od začátku je to jen odražené světlo (tzn.: že má opačnou funkci). Vysvětlím ti to na příkladu z tohoto světa: Člověk si váží a cení vlastnosti dávat a

¹⁰⁴ Zivug – hebrejské slovo používané pro spojení mezi mužem a ženou, ve smyslu vytvoření harmonického páru, v kabale také, jako spojení, sjednocení.

opovrhuje vlastností přijímat od druhých. Proto když přijde do domu svého přítele a on jej žádá, aby se u něj najedl, odmítne i když má velký hlad, protože v jeho očích je nízké přijímat dar od přítele. Ale když jej přítel přemlouvá až cítí, že svému příteli prokáže dobro, souhlasí a pokrm přijme. Už se necítí jako ten, kdo přijímá dar a svého přítele nepovažuje za dávajícího. Naopak on dává a prokazuje dobro příteli, když od něj přijímá toto dobrodiní. A hle, shledáváš, že i když hlad a chuť jsou nádoby určené pro přijímání pokrmu a tento člověk měl hlad a chuť, jež postačovaly, aby pohoštění od přítele přijal, přesto nemohl ochutnat vůbec nic kvůli studu. Ale když jej přítel začne přemlouvat a on ho odmítá, vznikají nové nádoby na přijetí pohoštění. Přítelovy síly přemlouvání a jeho síly odmítání dosáhnou nakonec takové velikosti, že mohou změnit přijímání v dávání. Vidí, že prokáže velké dobro příteli, když přijme jídlo. Tehdy se u něj rodí nádoby pro přijetí pohoštění od přítele. To značí, že síla odmítání se stala podstatou nádoby pro přijetí pohoštění a ne hlad a chuť, přestože jsou v pravdě regulárními nádobami přijímání.

16) Z příkladu o člověku a jeho příteli je možno porozumět spojení (*zivug de-hakaa*) a vracejícímu se světlu, které skrze ně vzniká, a které se stalo novou nádobou pro přijetí Horního Světla místo aspektu dalet. Náraz Horního světla do zástěny a jeho snahu proniknout do aspektu dalet je možno přirovnat k přemlouvání přítele, aby přijal pokrm, protože tak jako velmi chce, aby přítel přijal pohoštění, tak světlo chce proniknout do přijímajícího. A zástěnu, která odráží světlo zpět, je možno přirovnat k odmítání přijmout pokrm, protože odráží dobro hostitele zpět. A tak jako nalézáš zde, že odmítání se změnilo v nádobu k přijetí pokrmu od přítele tak si můžeš představit, že vracející se světlo, které vzniká úderem zástěny a odražením Horního Světla, se stalo novou nádobou pro přijetí Horního Světla namísto aspektu dalet, jenž fungoval jako nádoba před prvním stažením (*cimcum alef*). Avšak tento napravený stav existuje jen ve tvářích svatosti světů Abija. Ve tvářích slupek (hebr. *kelipot*) a v tomto světě působí aspekt dalet, jako přijímající nádoba, proto jsou odděleny od Horního Světla. Odlišná forma aspektu dalet je odděluje, a proto jsou slupky (*kelipot*) a hříšní považováni za mrtvé. Chtění přijímat je odděluje od věčného života. Dobře to promysli, poněvadž není možné vysvětlit to více.

17) A hle, byly vysvětleny tři první principy moudrosti kabaly:

Zprv – světlo a nádoba – světlo vychází přímo z podstaty Stvořitele a nádoba je aspekt chtění přijímat, který je zahrnut ve světle. Skrze chtění přijímat vystoupila ze Stvořitele a stala se stvořením. Chtění přijímat je aspektem Malchut Horního Světla. Malchut se nazývá

„Jeho jméno“, v tajemství „On a jeho jméno jsou jedno“, protože „Jeho jméno“ (hebr. *šemo*) je v gematrii „chtění“ (hebr. *racon*).

Zadruhé – deset sefirot a čtyři světy Abija – tj. čtyři stupně jeden pod druhým, jimiž chtění přijímat musí projít až do ustavení skutečné nádoby.

Zatřetí – stažení (hebr. *cimcum*) a zástěna (hebr. *masach*), který byl vytvořen na nádobě přijímání – tj. aspektu dalet, skrze nějž se objevily nové nádoby přijímání v deseti sefirot, které se nazývají „vracející se světlo“ (hebr. *or chozer*).

Porozuměj a dobře prostuduj tyto tři základy, je samé a jejich hloubku, tak jak ti byly vysvětleny, protože bez nich se nedá porozumět ani jedinému slovu této moudrosti.

4.5. Výklad podle rav Michaela Laitmana

1) *“Raca Hakadoš baruch hu lezakot et Jisrael ...”* Svatý budiž požehnán chtěl učinit Izraele hodným ...

Stvoření je od počátku *jecer ha-ra* zlý pud, ego. Napravit tento stav a dosáhnout stavu čistoty (hebr. *zikuch*) je možno za pomoci Tóry a příkázání (hebr. *micvot*). „Lo natnu micvot ela lecaref bahen et Jisrael“

Jisrael je název pro ty, u nichž se začíná probouzet bod v srdci (hebr. *nekuda še ba-lev*) – tj. jejich jedinou skutečnou touhou je dosáhnout cíle stvoření. Jméno Jisrael je možno přeložit, jako „ti, co kráčejí přímo k B-hu“¹⁰⁵.

„*Ki machševet ha-berija hajta kedej lehenot le-nivrajim ...*“ Podle plánu stvoření se mají stvořené bytosti těšit ze štědrosti Stvořitele.

Stvořitel je dávající (hebr. *ha-mašpija*), odtud plyne nutnost stvořit chtění přijímat (hebr. *racon le-kabel*). Stvoření chtění přijímat je označováno jako stvoření něčeho z ničeho (hebr. *ješ me-ajin*). Při tomto procesu Stvořitel učinil Svůj opak, (tzn. chtění přijímat je opakem

¹⁰⁵ Jméno Jisrael je možné rozdělit na dvě části, na hebrejské *jašar*, které znamená „přímo“ a na jedno z B-žích jmen hebr. *Kel*, celý výraz se pak dá přeložit – ti, co kráčejí přímo k B-hu.

světla, dávání)¹⁰⁶. Stvořitel působí vůči stvoření dvěma směry, poskytuje naplnění (hebr. *šefa*)¹⁰⁷ a zároveň pomáhá získat úmysl dávat (hebr. *racon le-hašpija*).

„*Ki lefi midat godlo ve-tokfo šel ha-racon lekabel ...*“ Podle velikosti a síly chtění přijímat

...

Naplnění je přímo úměrné velikosti touhy po naplnění. Pro dosažení stavu sjednocení (hebr. *devekut*) je důležitá touha (hebr. *hištokedkut*), jedině touhou je možno překonat bariéru (hebr. *machsom*)¹⁰⁸. Stvořitel stvořil chtění přijímat, ale touha musí vycházet od stvoření samého. Touha plyne z povědomí požitku, který přináší světlo.

„*Ve-hem mekušarim ze ba-ze ad še-ejn le-chalek ...* „ Jsou vzájemně spojeny, že není možno je oddělit ...

Světlo od začátku naplňuje chtění přijímat a rozvíjí ho. Neexistuje stav, kdy světlo a chtění přijímat jsou oddělené. Chtění přijímat je jako oblek (hebr. *levuš*) Světla. Jak Světlo sílí, zvětšuje se i chtění přijímat. Je možno je od sebe oddělit jen ve vztahu ke Stvořiteli¹⁰⁹.

„*Ad še –kol minej berijot ha-merubot ...* „ Všechna rozmanitá stvoření ...

Veškeré stvoření je možno rozdělit na světlo a chtění přijímat, které je světlem oživováno.

2) Hebrejské slovo *guf* (tzn.tělo) se v kabale užívá pro označení chtění přijímat jen pro sebe (hebr. *racon le-kabel le-acmo*), stojí na nejnižším stupni a je odděleno od veškeré reality¹¹⁰. Hebrejské slovo *chajim* (tzn.život) je termín v kabale používaný pro světlo, které naplňuje chtění přijímat a oživuje ho.

¹⁰⁶ Stvoření něčeho z ničeho – hebrejsky *jecira ješ me-ajin*, čin Stvořitele, který člověk není schopen pochopit (stvoření něčeho co předtím neexistovalo, pouze existuje příčina ve Stvořiteli). Stvořitel je Dokonalost projevující se absolutním dáváním, od Stvořitele proudí veškeré požitky, jimiž zahrnuje stvoření, odtud vychází nutnost stvořit přijímající nádobu.

¹⁰⁷ *Šefa* – hebrejské slovo, které se v kabale používá pro „proud hojnosti“ (veškeré požitky), kterými nás Stvořitel zahrnuje.

¹⁰⁸ Bariéra – hebrejsky *machsom*, oddělení tohoto světa hebr. *olam ha-ze* od duchovních světů.

¹⁰⁹ Světlo proudí přímo od Stvořitele jako něco z něčeho hebr. *ješ me-ješ*, vůle získávat (chtění přijímat, nádoba) je stvořena jako něco z ničeho hebr. *ješ me-ajin* v tomto smyslu lze oddělit Světlo od vůle získávat (chtění přijímat, nádoby).

¹¹⁰ Realita je zde chápána ve smyslu sjednocení se Stvořitelem, tj. dosažení stavu *devekut* skrze nějž může člověk vnímat skutečnou realitu.

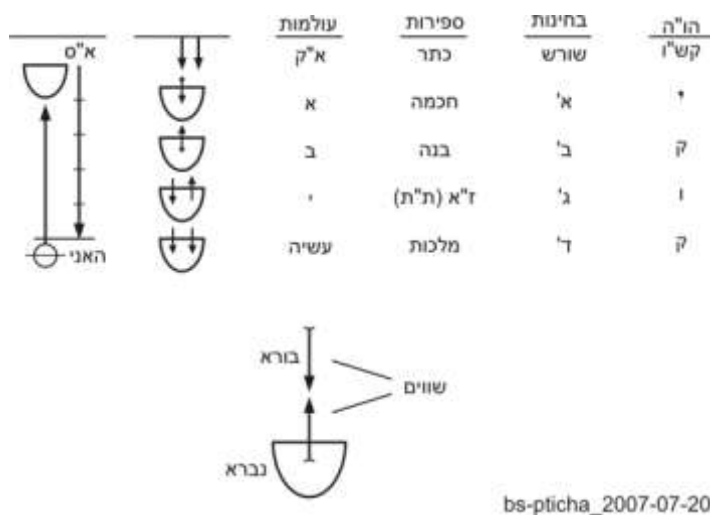
Hebrejské slovo *berijot* označuje v kabale souhrnně různé stupně chtění přijímat (*domem, comeach* atd.)¹¹¹.

3) “*Ve seder hištalšlut ha-amur ad lehavi et haracon le-kabel al curato ha-sofit ...*“ A zmíněný řád sestupu, který přivádí vůli získávat – chtění přijímat – ke konečné podobě ... Cílem Stvořitele bylo stvořit někoho, kdo bude svobodný a od Něho oddělený. Ze svobodného rozhodnutí bude chtít přijmout vše, čím jej chce Stvořitel obdarovat a pozná, že je to nejlepší a nejúplnější co může získat.

„*Ki dalet otijot havaja še-be-šmo ...*“, Protože čtyři písmena, která jsou ve jménu Svatého budiž požehnán ...

Čtyři písmena Tetragramu zahrnují veškerou realitu, protože symbolizují proces postupného vzniku absolutního chtění přijímat (člověka), které v sobě obsahuje všechny říše (nerostnou, rostlinou, živočišnou)

Obrázek 7

הו"ה – Havaja zkratka používaná pro nejsvatější B-ží jméno tzv. Tetragram
ק, ו, ק, י, קש"ו - jednotlivá písmena tetragramu hebr. *kuco šel jud, jud, kej, vav, kej*
בחינות – aspekty hebr. *bchinot*

¹¹¹ Říše nerostná, rostlinná, zvířecí a říše lidská hebr. *domem, comeach, chaj, medaber* označují v kabale čtyři stupně vývoje chtění přijímat – nádoby – (aspekt alef, bet, gimel a dalet, viz. obrázek č. 7).

ד', ג', ב', א', שורש - označení aspektů - šoreš (kořen), alef (první aspekt), bet (druhý aspekt), gimel (třetí aspekt), dalet (čtvrtý aspekt), čtyři aspekty přímého světla skrze, které vzniká veškerá realita

ספירות - sefirot

מלכות, חכמה, בנה, ז"א, כתר - názvy jednotlivých sefirot Koruna (Keter), Moudrost (Chochma), Porozumění (Bina), Malá Tvář (Zeir Anpin), Království (Malchut)

עולמות – světy hebr. *olamot*

י, עשיה, א, ב, א"ק, א - zkratky používané pro pět světů – zprava do leva Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira a svět Asija

א"ס – Nekonečno hebr. *Ejn sof*

האני - já hebr. *ha-ani*

שווים - rovnající se (sjednocení) hebr. *šavim*

בורא – Stvořitel hebr. *Bore*

נברא – stvoření hebr. *nivra*

Výklad obrázku č. 7:

Chtění přijímat, které dosáhlo konečné podoby – tzn. prošlo celým procesem vývoje ze shora dolů až do tohoto světa (hebr. *olam ha-ze*), se musí vrátit a stát se nádobou pro přijetí světla (hebr. *šefa*). Proces sestupu ze shora dolů je sestupem světů (hebr. *olamot*). Při sestupu se Stvořitel stále více skrývá a stvoření (*nivra*) stále více vnímá sama sebe až se dostane do tohoto světa, kde je naprosto odděleno od Stvořitele. To je stav, ze kterého může začít vystupovat ke Stvořiteli a svobodně odhalit, že neexistuje nic dokonalejšího než to, co mu připravil Stvořitel. Konečnou fází vzestupu je dosažení stavu dokonalosti (hebr. *šlemut*)¹¹².

4) “*Hitpaštut ha-or ve-histalkuto hu ose ...*” Přítomnost světla a jeho absence tvoří skutečnou nádobu ...

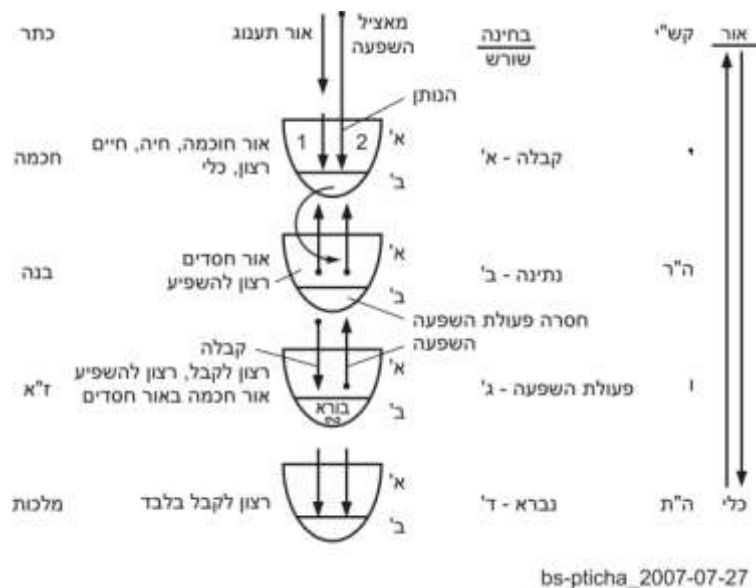
Stvořitel musí stvořit chtění přijímat tak, aby bylo svobodné a od Něho oddělené. Světlo působí na chtění (všeobecné chtění, které neví co má chtít) a zanechává v něm Svůj otisk. Chtění pak na základě tohoto otisku touží navrátit se ke světlu.

5) “*Ve-lefichach crichim le-dalet bechinot še-be-šem ...*” A proto jsou potřeba čtyři aspekty, které jsou ve čtyř-písmenném jméně ...

Čtyři aspekty přímého světla jsou podstatou veškeré skutečnosti. Skrze ně se postupně vyvíjí chtění přijímat, až do bodu, kdy je zcela odděleno od Stvořitele (tj. nachází se v našem světě). Tento proces je vyjádřen ve čtyř – písmenném jméně Svatého, budiž požehnán.

¹¹² Stav dokonalosti – hebrejsky *macav šlemut*, dosažení roviny Stvořitele, ve které člověk poznává Stvořitele (jiné vyjádření pro stav označovaný hebrejským pojmem *devekut*). Člověk a Stvořitel ve stavu *šlemut* jsou ve vztahu vzájemného dávání (viz. obrázek č. 8).

Obrázek 8

אור - Světlo hebr. *or*

כלי – nádoba hebr. *kli*

ה"ת, ה"ר, ו, ה"ת - jednotlivá písmena tetragramu hebr. *kuco šel jud, jud, hej rišona, vav, hej tataa*

מאציל השפעה – Stvořitel, aspekt dávání hebr. *maacil hašpaa*

הנותן - dávající hebr. *ha-noten*

אור תענוג - světlo přinášející požitek hebr. *or taanug*

אור חוכמה - světlo moudrosti hebr. *or chochma*

רצון - vůle (chtění) hebr. *racon*

כלי – nádoba hebr. *kli*

אור חסדים - světlo milosrdenství hebr. *or chasadim*

רצון להשפיע - chtění dávat hebr. *racon lehašpija*

קבלה – přijímání hebr. *kabala*

רצון לקבל - chtění přijímat hebr. *racon lekabel*

רצון להשפיע - chtění dávat hebr. *racon lehašpija*

אור חוכמה באור חסדים - světlo moudrosti ve světle milosrdenství hebr. *or chochma be-or chasadim*

רצון לקבל בלבד - chtění přijímat pro jen sebe hebr. *racon lekabel bilvad*

בחינה - aspekt hebr. *bchina*

שורש - kořen (zdroj) hebr. *šoreš*

קבלה א' – přijímání hebr. *kabala*, první aspekt (označený hebr. písmenem alef)

נתינה ב' – dávání hebr. *netina*, druhý aspekt (označený hebr. písmenem bet)

חסרה פעולת השפעה - chybí uskutečnění dávání hebr. *chasera peulat hašpaa*

השפעה - dávání (působení)

פעולת השפעה ג' - uskutečnění dávání hebr. *peulat hašpaa*, třetí aspekt (označený písmenem gimel)

בורא – Stvořitel hebr. *Bore*

נברא ד' – stvoření hebr. *nivra*

קתר, חכמה, בנה, ז"א, מלכות - názvy deseti sefirot – Keter (Koruna), Chochma (Moudrost), Bina (Porozumění), Zeir Anpin (Malá Tvář), Malchut (Království)

Výklad obrázku č. 8:

Aspekt kořene (hebr. *bechinat ha-šoreš*) je Světlo, které proudí před stvořením nádoby (chtění).

Aspekt alef znamená stav, kdy je nádoba zcela pohlcena světlem, protože světlo jí předchází. V aspektu alef začíná nádoba kromě požitku, vnímat také jeho původce (toho kdo dává); úmysl dávat, protože je podstatou světla (požitku), a proto je důležitější. Nádoba se mu tudíž chce podobat, chce se podobat prameni dávání. Vzniká aspekt bet, který je zcela odlišný od aspektu alef. Aspekt alef je přijímání, zatímco aspekt bet je dávání.

Nádoba aspektu bet má pocit, že se podobá Stvořiteli. Otázka je, co tedy chybí? Chybí uskutečnění dávání. V aspektu bet je pouze úmysl dávat, ale nemá co dát, protože zastavil přijímání.

V aspektu gimel začne nádoba znova přijímat, tím vrací Stvořiteli požitek, protože Stvořitel chce, aby přijímala. Aspekt gimel je uskutečnění dávání. V aspektu gimel se nádoba cítí jako Stvořitel, protože provádí stejnou činnost. Vnímá velikost požitku být jako Stvořitel. Tehdy chce přijmout vše pouze pro sebe (tj. veškeré světlo, které od Stvořitele proudí a také Jeho velikost). Tento stav se nazývá aspekt dalet (tj. skutečné chtění přijímat). Vychází z nádoby samotné, poté co prošla celým procesem.

6) “*Ve - elu dalet ha-havchanot hu sod eser sefirot ha-nivchanot be-chol ne'ecal ve-chol nivra ...*“ Čtyři aspekty jsou tajemstvím deseti sefirot, které se rozlišují ve všem vytvořeném a v každém stvoření ...

Vývojem skrze pět aspektů prochází každé stvoření (*nivra*), tento vývoj zahrnuje různé stupně. Existují stvoření na vyšším a nižším stupni vývoje; ta, která nevnímají Stvořitele se nazývají *domem, comeach, chaj* (nerosty, rostliny, zvířata). Ta, která vnímají Stvořitele se nazývají *medaber* (lidé). Tato klasifikace se neshoduje s klasifikací v našem světě, ale týká se chtění přijímat. Na stupni alef se nazývá hebr. *domem*, na stupni bet *comeach*, na stupni gimel *chaj*, na stupni dalet *medaber*¹¹³.

7) “*Ve-ba-olam ha-berija ...*“ A ve světě Berija ...

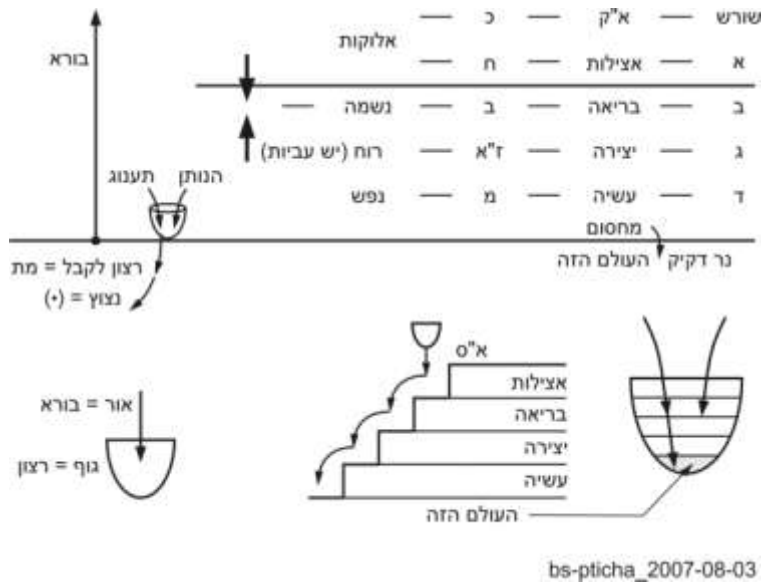
Ve světě Berija se začíná duše oddělovat od podstaty Stvořitele.

Duše (hebr. *nešama*) označuje buď nádobu, která vystoupila z podstaty Stvořitele a je „nezávislá“, nebo vysoký duchovní stupeň, jehož můžeme dosáhnout.

¹¹³ Stav člověka – hebrejsky *medaber* označuje v kabale stav vnímání Stvořitele

9) “Ve teda še ejn lecha prat katan be-ha-mecijut ...”, A věz, že neexistuje sebenepatrnější detail v realitě ...

Obrázek 9

ד, ג, ב, א, שורש – označení aspektů přímého světla, hebrejsky *šoreš, alef, bet, gimel, dalet*
 עשיה, יצירה, בריאה, אצילות, א"ק, - názvy duchovních světů, hebrejsky Adam Kadmon, Acilut, Berija, Jecira, Asija
 מחסום - bariéra, hebrejsky *machsom*
 מ, ז"א, ב, ה, כ, - hebrejská písmena označující deset sefirot
 אלוקות - B-žství
 נשמה – duše hebr. *nešama*
 רוח יש עביות - duch hebr. *ruach*
 נפש - duše hebr. *nefeš*
 נר דקיק - malá svíce hebr. *ner dakik*
 העולם הזה - tento svět hebr. *ha-olam ha-ze*
 בורא - Stvořitel hebr. *Bore*
 הנותן - dávající hebr. *ha-noten*
 תענוג - požitek hebr. *taanug*
 רצון לקבל - chtění přijímat hebr. *racon lekabel*
 מת - mrtvý hebr. *met*
 נצוץ - jiskra hebr. *nicoc*
 א"ס - Nekonečno hebr. *Ejn sof*
 אור - světlo hebr. *or*
 גוף - tělo hebr. *guf*

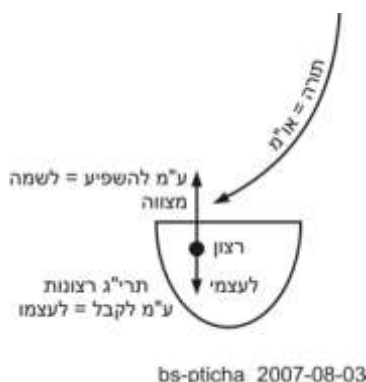
Výklad obrázku č. 9:

Nádoba stvořená na rovině Ejn sof sestupuje ze stupně na stupeň. V nádobě je chtění požitku a zakoušení Stvořitele. Tyto dvě kvality jsou spojeny a sestupují společně. Při sestupu se

zmenšuje požitek a zároveň vnímání Stvořitele až na úroveň našeho světa, kde pocítujeme jen nepatrné světlo a vůbec nevnímáme Stvořitele¹¹⁴.

10) “*Al-jedej ha-esek be-tora ve-micvot al-menat lehašpija nachat ruach le-jocro ...*”, Přesto skrze studium Tóry a plnění příkazů s úmyslem poskytovat potěšení Stvořiteli ...

Obrázek 10

תורה - Tóra

א"מ – obklopující světlo hebr. *or makif*

רצון לעצמי - vůle získávat pro sebe (chtění přijímat pro sebe) hebr. *racon leacmi*

ע"מ להשפיע - s úmyslem dávat hebr. *al-mnat lehašpija*

לשמה-

מצווה - příkaz hebr. *micva*

תרי"ג רצונות - 613 žádostí (chtění) hebr. *tarjag reconot*

ע"מ לקבל - s úmyslem přijímat hebr. *al-mnat lekabel*

לעצמו – pro sebe hebr. *le-acmo*

Výklad obrázku č. 10:

Jestliže chceme rozvíjet bod v srdci (hebr. *nekuda še-ba-lev*), musíme odhalit 613 egoistických tužeb. Když se chceme z tohoto stavu osvobodit, musíme přivolat světlo navracející k dobru (hebr. *or ha-machzir le-mutav*), které se nazývá také *or Tora* (tzn. světlo Tóry). Toto světlo v nás napravuje egoistická chtění (tzn. mění je na dávání). Změna chtění přijímat pro sebe na dávání se nazývá splnění příkazu (hebr. *micva*) a je změnou úmyslu přijímat pro sebe na úmysl dávat.

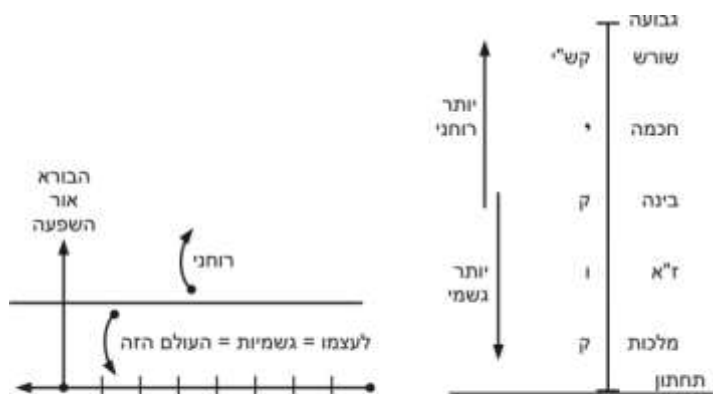
¹¹⁴ Zůstává nám jen velmi nízký stupeň žádosti (chtění) podobně jako u zvířat, pouze udržet se při životě a vyhnout se věcem, které nám způsobují bolest, proto podle kabaly „kulam ke-behemot nidmu“ – všichni se podobají zvířatům.

11) “*Ve-im ze tavin geder ha-amiti le-havchin bejn ruchanijut le-gašmijut ...*”, Skrze toto poznáš skutečnou hranici, abys mohl rozlišit mezi duchovním a hmotným ...

Kabala si všímá jen chtění (jednotlivých). Podle chtění posuzuje stupeň stvoření – tj. jestli se nachází na stupni hmoty nebo na duchovním stupni. Nevšímá si obleků (hebr. *levušim*), které jsou vnímány v tomto světě jako např. těla lidí. Hledí do nitra látky, na to, co je jejím základem. Veškerá látka je chtění. Má různé obleky *levušim*, které se jeví jako obrazy (jako hmotné objekty). Kabala si všímá sil, jež dávají vzniknout těmto obrazům.

Veškerá realita se dá rozdělit

Obrázek 11

bs-pticha_2007-08-10

גבועה – vysoký hebr. *gavoah*

שורש- שורש, חכמה, בינה, ז"א, מלכות – jména pro sefirot – Šoreš (kořen, Koruna), Chochma (Moudrost), Bina (Porozumění), Zeir Anpin (Malá Tvář), Malchut (Království)

תחתון – dolní hebr. *tachton*

קש"י, י, ק, ו, ק – jednotlivá písmena tetragramu hebr. *kuco šel jud, jud, kej, vav, kej*

יותר רוחני – více duchovní hebr. *joter ruchani*

יותר גשמי – více hmotný hebr. *joter gašmi*, ve smyslu většího chtění přijímat pro sebe

הבורא – Stvořitel hebr. *Ha-Bore*

אור – Světlo hebr. *or*

השפעה – dávaní (působení) hebr. *hašpaa*

רוחני – duchovní hebr. *ruchani*

לעצמו – pro sebe hebr. *leacmo*

גשמיות – hmotný hebr. *gašmijut*, ve smyslu chtění přijímat jen pro sebe

העולם הזה – tento svět hebr. *ha-olam ha-ze*

Výklad obrázku č.11:

Hranice mezi hmotným¹¹⁵ a duchovním¹¹⁶ se v kabale stanovuje podle kvality chtění. Veškerá realita se dá rozdělit ze shora dolů podle čtyř aspektů (aspekt alef, bet, gimel, dalet). Poslední aspekt dalet (podle sefirot – sefira Malchut) reprezentuje největší chtění přijímat. S tímto aspektem srovnáváme velikost chtění, čím je chtění blíže k aspektu dalet tím je hmotnější, naopak čím blíže stojí k aspektu kořene (hebr. *šoreš*) tím je duchovnější.

Tento svět (hebr. *olam ha-ze*) může být podle kabaly označení reality, kterou člověk vnímá pěti smysly. Nebo [jinak řečeno]: Když člověk začíná skrze projevující se bod v srdci vystupovat do duchovní reality, vidí tento svět (*olam ha-ze*) jako chtění přijímat, které chce přijímat jen pro sebe.

12) “*Omnam ješ le-havin, kejvan še-kol ikaro šel ha-nivra ve-šel kol ha-berija bi-chlala ...* „
Avšak je třeba pochopit, jak je možné, jestliže podstatou stvořeného a veškerého stvoření ...
Naší podstatou je chtění přijímat, které se nemění, mění se jen úmysl, jak toto chtění používat.

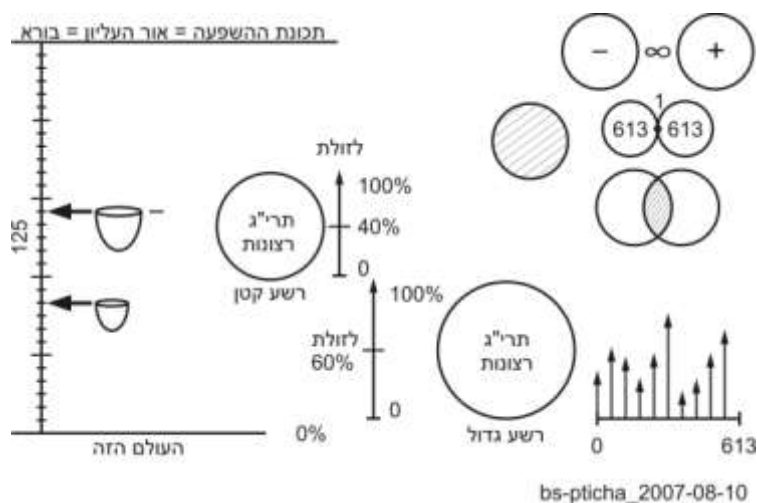
13) “*Ve-ha-injan hu ki kemo še-ha-gašmijim nihradim ze mi-ze al-jedej richuk ha-makom ...*
„ (A věc se má tak, jako hmotné věci jsou vzájemně oddělené skrze vzdálenost v prostoru ...)
Z jedné strany stvoření existuje jakoby nezávisle na Stvořiteli, protože jeho podstatou je chtění přijímat, z druhé strany se může Stvořiteli připodobnit, jestliže samo získá úmysl dávat na veškerá svoje chtění přijímat (tzn. na 613 egoistických žádostí).

Pouze jedna síla nás může napravit a přivést k dobru – Světlo. Kabala je způsob jak člověka nasměrovat vůči Světlu a Světlo pak může ukázat člověku jaká chtění má napravit.

¹¹⁵ Hmotné – v kabale chtění přijímat pouze pro sebe

¹¹⁶ Duchovní – v kabale chtění dávat

Obrázek 12

תכונת ההשפעה - kvalita dávání hebr. *tchunat ha-hašpaa*
 אור העליון - Horní Světlo hebr. *or ha-eljon*
 בורא – Stvořitel hebr. *Bore*
 העולם הזה - tento svět hebr. *ha-olam ha-ze*
 לזולת - protějšku hebr. *le-zulat*, ve smyslu dávat protějšku
 תרי"ג רצונות - 613 žádostí hebr. *tarjag reconot*
 רשע קטן - malý hříšník hebr. *raša katan*
 רשע גדול - velký hříšník hebr. *raša gadol*

Výklad obrázku č. 12:

V duchovním světě neexistuje vzdálenost v našem slova smyslu, vzdálenost tu znamená rozdíl v kvalitě. Protože existují jen chtění přijímat, které stvořil Stvořitel, můžeme jeden druhého srovnávat podle míry přizpůsobení chtění přijímat kvalitě dávání. V každém člověku je 613 žádostí. Lišíme se jen podle toho, jaké žádosti dáváme přednost. V tomto smyslu se nikdy nemůžeme jeden druhému podobat. Můžeme se srovnávat pouze podle míry použití chtění přijímat s úmyslem dávat. Nezabýváme se tedy jednotlivými žádostmi (chtěními), ale pouze tím, do jaké míry člověk chtění přijímat napravit ve smyslu dávání.

14) „*Ve-bichdej lehacil et ha-nivrajim mi-godel ha-perud ha-rachok ha-ze ...*“ Aby bylo možno vysvobodit stvořené z tohoto oddělení ...

chozer, ve kterém je část přímého Světla – hebr. *or jašar*). Ta část světla, které nemůže proniknout dovnitř zůstává venku a nazývá se obklopující Světlo (hebr. *or makif*).

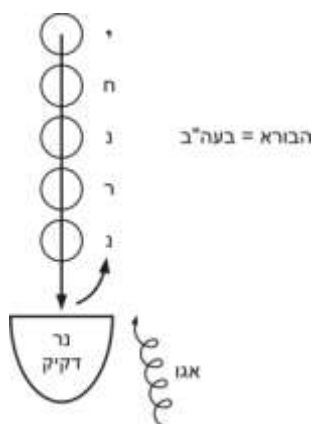
15) “*Harej še-na’asu bchinat kelim chadašim be-parcuřim de-keduša bi-mekom bchina dalet ...*” Po prvním stažení – omezení – hebr. *cimcum alef* vznikly nové nádoby v tvářích svatosti hebr. *parcuřim de-keduša* místo aspektu *dalet*.

Změnit nádoby přijímání na nádoby dávání je možné jen tehdy, máme-li před sebou Stvořitele¹¹⁷. Pak vnímáme Jeho důležitost, která je pro nás větším požitekem, než požitky, které od Něj přicházejí.

Stvořitel nás jakoby svádí a říká nám, abychom přijali všechny požitky, které od Něj plynou a o Jeho samého se nestarali. To je stav v tomto světě. My tyto požitky skutečně přijímáme, snažíme se v nich nalézt uspokojení, ale nedaří se nám to. To nás má přivést k poznání, že není možné mít užitek z tohoto světa a celé naší existence v něm¹¹⁸. Skutečný požitek můžeme pociťovat jen tehdy, jsme-li ve vztahu se Stvořitelem (tj. jsme jako On).

Stvořitel nás vede celým tímto procesem, abychom dosáhli Jeho velikosti. Učí nás poznat, že kromě požitků je tu ještě jeden činitel, kterým je On sám. Jestliže přijímáme požitky, které od Něj přicházejí s úmyslem dávání, pak pro nás jsou tak velké jako Jeho důležitost.

Obrázek 14

bs-pticha_2007-08-17

הבורא – Stvořitel hebr. „*Ha-Bore*“

בעה"ב - pán domu hebr. *baal ha-bajit*, zde označení Stvořitele

נר דקיק – malá svíce hebr. *ner dakik*, označení pro světlo proudící do našeho světa

¹¹⁷ Mít před sebou Stvořitele znamená vnímat Jeho přítomnost a působení.

¹¹⁸ Není zde míněn nihilismus ve vztahu k životu na tomto světě, ale stanovení priorit.

אגו - ego

נרנחאי - naranchaj, zkratka od názvu světla – nefesh, ruach, nešama, chaja, jechida

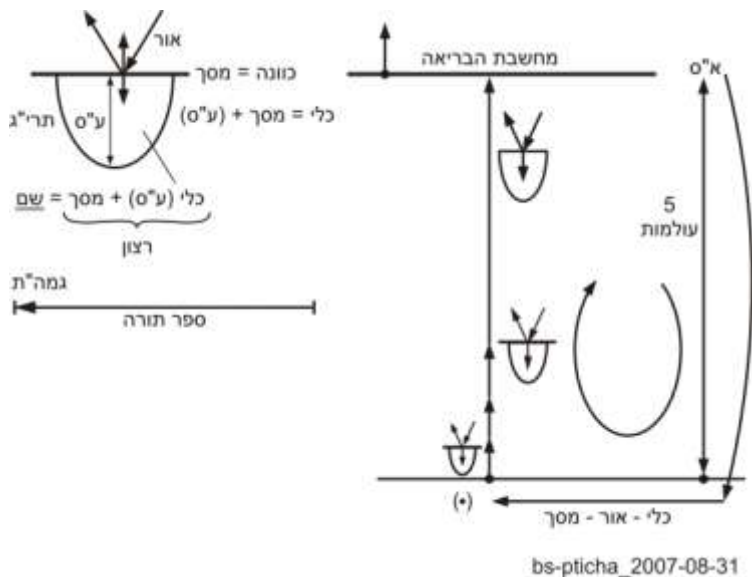
Výklad obrázku č. 14:

Člověk v tomto světě může přijmout jen velmi malou část Světla přicházejícího od Stvořitele hebrejsky se toto světlo nazývá *ner dakik* (nepatrné množství Světla, které září do tohoto světa, abychom mohli existovat). Ego¹¹⁹, které neustále roste, se cítí stále méně uspokojené tímto Světlem (tzn. pociťuje stále větší prázdnotu a ta přivádí k poznání Stvořitele).

17) „*Ve-hine nitbaer ad hena gimel jesodot ha-rišoním še-be-ha-chochma ...*“ A hle byly vysvětleny tři první principy moudrosti kabaly

Veškerá realita je chtění přijímat, světlo určené k jeho naplnění a zástěna (hebr. *masach*), která je mezi nimi. Za pomoci zástěny (*masach*) se chtění přijímat připodobňuje Světlu.

Obrázek 15

מחשבת הבריאה - plán stvoření hebr. *machševet ha-brija*

עולמות - světy hebr. *olamot*

כלי - nádoba hebr. *kli*

אור - světlo hebr. *or*

מסך - zástěna hebr. *masach*

ע"ס - deset sefirot hebr. *eser sefirot*, zkratka používaná pro deset sefirot

שם - jméno hebr. *šem*

גמח"ת - konec nápravy hebr. *gmar ha-tikun*

¹¹⁹ Ego je podle kabaly prostředkem ke sjednocení se Stvořitelem, proto člověk nesmí ego umrtvovat, ale transformovat.

רצון - vůle (chtění) hebr. *racon*
ספר תורה - Tóra hebr. *sefer tora*
תרי"ג - 613, ve smyslu 613 žádostí

„*Ki šemo be-gematrija racon ...* „, Protože Jeho jméno (hebr. *šemo*) je podle gematrie chtění (hebr. *racon*) ...

Výklad obrázku č. 15:

Stvoření je nádoba, v níž je 613 žádostí (deset sefirot). Deset sefirot společně se zástěnou vytváří skutečnou nádobu, která je schopna přijmout světlo, takový celek se hebrejsky nazývá *šem* (jméno). Jméno (*šem*) tedy vyjadřuje, kdo je člověk, jaká chtění, myšlenky a schopnosti obsahuje. Jméno se určuje podle deseti sefirot a zástěny. Dle tohoto pojetí jména obsažená v Tóře neoznačují osoby, ale naše nádoby, které musíme projít a tak projít celou Tóru. Proto je psáno, že každý člověk musí pro sebe napsat Tóru.

5. Dodatky

5.1. Omezení (hebr. *cimcum*) se vztahuje jen na úmysl (hebr. *kavana*)

Stvořitel stvořil chtění přijímat jako tělo bez života (hebr. *golem*). Není v něm dobro ani zlo, jen touha po naplnění. Jelikož Světlo udržuje v chtění přijímat touhu po naplnění, nemůžeme je posuzovat ani jako dobré ani jako špatné. Je to materiál stvoření (hebr. *chomer ha-berija*).

Vedle chtění přijímat se vyvíjí úmysl (hebr. *kavana*)¹²⁰. Tento úmysl se vyvíjí pouze u aspektu dalet, který si uvědomuje, že přijímá od Stvořitele, a že stojí vůči Němu v opozici. Stvořitel jej miluje a chce dávat (hebr. *lehašpija*), kdežto aspekt dalet Stvořitele využívá (tzn. chce přijímat pouze pro sebe).

Prostřednictvím tohoto vztahu aspekt dalet pocítuje, že je opakem dokonalého stavu, což kabala nazývá stud (hebr. *buša*). Stud umožňuje aspektu dalet učinit nápravu (hebr. *tikun*). Aspekt dalet může napravit jen úmysl, protože chtění přijímat jako takové nelze změnit.

¹²⁰ Úmysl přijímat pouze pro sebe

Chtění přijímat je obsaženo už v aspektu kořene (hebr. *bchinat ha-šoreš*) ve stavu možnosti, v aspektu alef dochází k jeho projevení. Není vnímáno jako něco cizorodého vzhledem ke Světlu, protože Světlo je tvoří, oživuje a udržuje. Chtění přijímat je odvrácenou stranou Světla (hebr. *achorajim šel or*).

To, co vzniklo v aspektu dalet jako opak Světla, je úmysl využít Dávajícího pro svůj prospěch. Tento vztah vůči Dávajícímu staví aspekt dalet do opozice a v tomto bodě je třeba učinit omezení (hebr. *cimcum*) a nápravu.

V kabalistických textech se hovoří o chtění přijímat, i když ve skutečnosti je míněn úmysl (hebr. *kavana*), protože úmysl je součástí chtění přijímat. Vyjádřeno kabalisticky: Po *cimcum alef* používá stvoření *masach*¹²¹. *Masach* je síla, jejímž prostřednictvím přeměňuje stvoření chtění přijímat na dávání (tzn. stvoření používá pouze ta chtění, která může ovládnout úmyslem dávání). Proto se v kabalistických textech zaměňuje *masach* za chtění. Chtění, která stvoření používá jsou měřítkem, jak velké jsou *masachim*¹²².

5.2. Metoda studia kabaly

Ke studiu kabaly se dostávají lidé, kteří touží nalézt odpověď na otázku po smyslu života. Otázka smyslu života je pro ně tak zásadní, že se její zodpovězení stává jediným cílem.

Jak bylo řečeno výše (viz. pozn. č. 5), na počátku stvoření byla vytvořena jednotná duše, která se hebrejsky nazývá *adam ha-rišon* (první člověk). Ta se rozdělila na 600 tisíc duší, mezi nimiž došlo k porušení altruistického vztahu. Tento aspekt je třeba vždy mít na paměti a veškeré studium kabaly k němu směřovat.

Aby se kabala pro nás stala cestou k dokonalosti, musí být splněny tři podmínky: Musíme číst správné knihy, být součástí skupiny studentů kabaly a naším rádcem musí být rav, který je schopen skupinu vést.

Správné knihy jsou ty, které jsou napsány čistě kabalistickým jazykem (pro naši generaci jsou nejvhodnější právě spisy rabi Jehudy Ašlaga, jeho syna rabi Barucha Ašlaga a rav Michaela Laitmana, protože jejich jazyk je přizpůsoben našemu chápání). Ostatní kabalistické

¹²¹ *Masach* – síla, která zabraňuje Hornímu Světlu proniknout do aspektu dalet.

¹²² Úmysl určuje chtění, která stvoření používá. Kromě úmyslu nemusíme napravit nic (tzn. chtění – tužby – zůstanou vždy týmiž tužbami, přijímání zůstane vždy přijímáním). Otázka je zda úmysl dávat předchází přijímání pro sebe, pak je možné hovořit o dávání hebr. *hašpaa*.

spisy jsou pro většinu z nás v podstatě nepochopitelné a může to vést k nesprávné interpretaci celého systému kabaly.

Skupina je nezbytná, aby mohla být uskutečněna náprava duše. Podle kabaly se pod nápravou duše rozumí náprava vzájemného vztahu mezi dušemi (tzn. vnitřní náprava duše je náprava spojení s ostatními dušemi)¹²³. Proto je důležité pracovat ve skupině, v níž prostřednictvím interakce jejích jednotlivých členů dochází k probuzení touhy po nápravě.

Vedoucí skupiny by měl být člověk, který je skutečným kabalistou (tzn. člověk schopný vědomě žít v tomto i v duchovních světech).

Kromě těchto třech podmínek je nezbytné, aby ten, kdo studuje kabalou toužil po nápravě duše. Touha (hebr. *hištokekut*) je nutným předpokladem pro dosažení cíle, protože je hnacím motorem a pomáhá při překonávání překážek, které se na cestě objevují. Touha po nápravě duše by měla být tak velká, aby překryla všechny ostatní tužby člověka.

Těchto pět aspektů (otázka smyslu života, správné knihy, skupina, rav a touha) otvírá člověku bránu do říše kabaly, díky níž může dosáhnout stavu nekonečného naplnění (hebr. *dvekut*).

6. Závěr

Kabalistický systém rabi Jehudy Ašlaga, který jak bylo řečeno výše, vychází z kabaly rabi Jicchaka Luriji, vznikl ve 20. století na počátku všeobecného úpadku náboženských tradic, jemuž se nevyhnulo ani židovství.

Ašlagova kabala je velmi specifická a zřejmě pro část tradičního židovstva jen těžko přijatelná, vzhledem ke svému postoji k 613 příkázáním Tóry a názoru na způsob plnění jednotlivých příkazů.

Při hlubším studiu tohoto systému je však patrné, že stojí na pravdivém základě, a že rozhodně nijak nepopírá a není v rozporu s tradičními svatými texty. Naopak proniká do

¹²³ Od začátku byly duše (i když každá z nich byla samostatné chtění přijímat), spojeny horní Silou hebr. *koach ha-eljon*, vzájemným vztahem dávání (obdobně jako v našem těle kde každá buňka je egoistická, ale je spojena vztahem dávání s ostatními buňkami). To je působení Přírody, síla Stvořitele, která takto vládne nad egoistickými částmi. Stvořitel chce, aby toto spojení vycházelo od duší a ne od Něho, protože jedině tak s Ním budou sjednoceny a nebudou jím ovládnuty. Proto jakoby mizí ze spojení mezi nimi, přestává ho udržovat. Duše se hned navracejí ke své původní kvalitě, totiž nenávidět jedena druhou. Musejí poznat zlo, které tento stav přináší a jak je napravit. Chybí přítomnost Stvořitele, bez níž nejsou schopny dosáhnout původního stavu. Musejí chtít původní stav sjednocení kvůli lásce a ne proto, že se cítí špatně. Musejí se povznést nad svoji přirozenost.

podstaty textů, umožňuje člověku odhalit jejich skutečný smysl a dává mu návod, jak je použít k dosažení cíle plánu stvoření.

Podstatou tohoto systému je vztah egoismu a altruismu, jako dvou kvalit, které sice stojí v opozici, ale jejichž interakcí lze dosáhnout dokonalého stavu (stavu sjednocení se Stvořitelem).

Tento aspekt je v současné době velmi významný vzhledem k procesům probíhajícím v lidské společnosti a problémům, jimiž svět prochází.

Člověk je tu vnímán, jako nejdokonalejší tvor, jako centrum veškerého stvoření, kterému slouží vše včetně horních světů. Je sice nejvíce ze všech od Stvořitele oddělen, ale právě to mu poskytuje prostor pro dosažení roviny Stvořitele.

Vzhledem k tomu, že člověk podle kabaly stojí na vrcholu stvoření, tzn. veškerá stvoření jsou v něm zahrnuta a zároveň všichni lidé jsou navzájem spojeni, jeho činy působí a ovlivňují celou realitu (viz kap. Vnímání reality). Pokud prostřednictvím kabalistického učení člověk dosáhne stavu sjednocení se Stvořitelem (tzn. stavu nápravy duše), přispívá k nápravě celého světa (tzn. náprava duše znamená nápravu světa).

Veškeré procesy popisované v kabalistických textech, tzn. hierarchie tváří, světů a sefirot, kterými duše prochází během svého vývoje, se odehrávají uvnitř člověka (tzn. vše co člověk vnímá a pociťuje se odehrává pouze v jeho nitru).

Události, jimiž v průběhu života procházíme nás postupně vedou k dosažení cíle plánu stvoření (tzn. stavu dokonalosti).

Kabala pomáhá člověku tento zákonitý vývoj odhalit, naladit se na něj a stát se jeho vědomou součástí.

Tato práce je jen malým náhledem do rozsáhlého kabalistického systému (systému nápravy duše), který založil rabi Jicchak Lurija a ve 20. století rozpracoval a vyložil rabi Jehuda Ašlag a jeho následovníci (syn rabi Baruch Ašlag a v současnosti rav Dr. Michael Laitman).

Pokusila se pomoci všem, kteří se chtějí kabalou zabývat prakticky, ale je pro ně těžké nalézt odpovídající literaturu nebo porozumět kabalistickému jazyku.

Chtěla ukázat, že všechna přikázání obsažená v Tóře, která na první pohled mohou působit podivně, mají svou zákonitost a vyjadřují procesy, které probíhají v universu a vedou k přesně stanovenému cíli.

Především se snažila uvést ve známost kabalistický systém rabi Jehudy Ašlaga a jeho specifický výklad a pohled na systém nápravy duše, který není v českém prostředí příliš známý.

Pokud se jí podařilo uspět alespoň v jednom z uvedených cílů, práce splnila svůj účel.

Seznam použité literatury

Prameny

Rabi Jehuda Leib Halevi Ašlag, Sefer Pticha le-chochmat ha-kabala. Mahadura šlišit, Bnej Brak (ISBN neuvedeno).

Rav Laitman, M. From Chaos to Harmony, Od chaosu k harmonii. ISBN 978-80-8100-091-1

BIBLE Písmo svaté Starého a Nového zákona |včetně deuterokanonických knih| 2. katolické vydání. Přeložily Ekumenické Komise pro Starý a Nový zákon. Praha : Zvon, 1991. ISBN 80-7113-009-5.

Elliger, K., Rudolph, W. (ed.) Tora Nevi'im u-chtuvim Biblia Hebraica Stuttgartensia. Editio Funditus Renovata. Stuttgart : Deutsche Bibelgesellschaft, 1990. ISBN 3-438-05219-9.

Goldwurm, H. (ed.) The Schottenstein Talmud Bavli. Hebrew-English Edition. Tractate Nazir. Volume I. Ch. 1—5 (folios 2a—34a). New York : Artscroll Mesorah, 1992. ISBN 0-89906-731-X.

Schorr, Y. S., Malinowitz, Ch. (ed.) The Schottenstein Talmud Bavli. Hebrew-English Edition. Tractate Succah. Volume I. Ch. 1—2 (folios 2a—29b). New York : Artscroll Mesorah, 1998. ISBN 1-57819-002-9.

Schorr, Y. S., Malinowitz, Ch. (ed.) The Schottenstein Talmud Bavli. Hebrew-English Edition. Tractate Succah. Volume II. Ch. 3—5 (folios 29b—56b). New York : Artscroll Mesorah, 1998. ISBN 1-57819-003-7.

Sefer Zohar. Amsterdam (vydavatel neuveden), 1800 (ISBN neuvedeno).

Užité encyklopedie a slovníky

Feyerabend, K. Langenscheidt's Pocket Hebrew Dictionary to the Old Testament. Hebrew – English. New York : Langenscheidt Publishers, 1985. ISBN 0-88729-082-5.

Jastrow, M. Sefer milim DICTIONARY of the Targumim, Talmud Babli, Yerushalmi and Midrashic Literature. With an Index of Scriptural Quotations. Volume I and Volume II.. New York : The Judaica Press, 1971. ISBN 0-910818-05-3.

Newman, J., Sivan, G. Judaism od A do Z. Slovník termínů a pojmů. Praha : Sefer, 1992. ISBN 80-900895-3-4.

Roth, C., Wigoder, G. (ed.). Encyclopaedia Judaica. vol. 3. Jerusalem : Keter, 1996. ISBN 965-07-0235-0.

Roth, C., Wigoder, G. (ed.). Encyclopaedia Judaica. vol. 7. Jerusalem : Keter, 1996. ISBN 965-07-0186-9.

Sivan, R., Levenston, E. A. Bantam – Megido milon ivri ve-angli chadaš. Sivan, R., Levenston, E. A. The New Bantam – Megiddo Hebrew & English Dictionary. New York : Bantam Books, 1975. ISBN 0-553-26387-0.

Vainbach, L., Lauden, E. Rav milon. Milon didakti tlat lešoni ivri-rusi-angli. Harchavat ha-milon ve-arichato na'asu be-šituf im Ramon, C. Rusit: Podolski, B., Chefec, J., Polonski, R., Volkov, M., Alperovič, L. Anglit: Šani, M. Tel Aviv : "Azri'el" Keren Jisra'elit le-chinuch u-le-tarbut ba-gola, 1993. ISBN 965-390-009-9. Vainbach, L., Lauden, E., Super Slovar. Ivrit – Ruskij – Anglijskij. Ruskij: Podolskij, B., Chejfec, E., Volkov, M., Polonskij, R., Alperovič, L. English: Shani, M. Tel Aviv : Azriel Izrailskij fond kulturey prosvěšenija v diaspore, 1993. ISBN 965-390-009-9.

Zilberman, Š. Milon ivri — angli adkani merukaz. Im klalej hagija šel ha-safa ha-anglit. Jerušalajim : Zilberman, 1999. ISBN 965-222-778-1. Zilberman, S. The Compact up-to-date English — Hebrew, Hebrew — English Dictionary. With Rules of Pronunciation of the English Language. Jerusalem : Zilberman, 1999. ISBN 965-222-778-1.

Elektronické dokumenty nebo jejich části

Editorial Staff, The Torah CD-Rom Library (CD-ROM). Taklitor Torani. Version 2.4. Israel, Copyright 1999—2001. (ISBN neuvedeno).

Kantrowitz D. (ed.). Judaic Classic Library (CD-ROM). Version II f. Institute for Computers in Jewish Life. Davka Corporation & Judaica Press Inc., Copyright 1991—1999. (ISBN neuvedeno).

Wigoder, G., Seckbach, F. (ed.). Encyclopaedia Judaica [CD-R]. Version 1.0. Jerusalem: Judaica Multimedia (Israel), 1997. (ISBN neuvedeno).

Elektronické nástěnky, webové stránky, diskusní fóra atd.

Bnej Baruch, Akdama le Pticha 2007-09-11 Lesson 1, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Akdama le Pticha 2007-09-12 Lesson 2, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Akdama le Pticha 2007-09-18 Lesson 3, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-07-13 Lesson 1, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-07-20 Lesson 2, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-07-27 Lesson 3, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-08-03 Lesson 4, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-08-10 Lesson 5, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-08-17 Lesson 6, www. kab. tv, archiv

Bnej Baruch, Ptiha 2007-08-31 Lesson 7, www.kab.tv, archiv
www.kabbalah.info/czech/, slovník

Resume – Summary

Kabala podle učení rabi Jehudy Ašlaga

Kabbalah according to the teaching of Rabbi Yehuda Ashlag

Michael Nosek

The diploma thesis describes Fundamental principles of Lurian Kabbalah according to system of Rabbi Yehuda Ashlag, who explained the Lurian Kabbalah in a form that is understandable to our generations.

It begins with a description of relationship between the teaching of Rabbi Isaac Luria and the teaching of Rabbi Yehuda Ashlag (headlines of Lurian Kabbalah, that Rabbi Ashlag proceeds with).

The third chapter analyses the basic principles (that are) Essentials for comprehension of Rabbi Yehuda Ashlag's system. It formulates the subject of Kabbalah, describes history of Mankind according to kabbalistic system of Rabbi Ashlag, gives exact definition of Kabbalah, explains Kabbalistic perception of reality and the goal of Kabbalistic way.

The fourth chapter is a translation of a part of Rabbi Yehuda Ashlag's book Pticha le-chochmat ha-kabala with commentary of rav Michael Laitman, leader of the International Kabbalistic center Bnei Baruch in Israel.

The fifth chapter is conceived as two appendices to the fourth chapter, it describes the meaning of intention in Kabbalah and the method of study of the Kabbalah.

At the end there are outlined specifics and is summarised matter of this Kabbalistic system.

The thesis is based on translation of selected text and their analyse in accordance with rav Laitman's interpretation.